SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 47, П'ЯТНИЦЯ, 23 ЛИСТОПАДА 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 47, FRIDAY, NOVEMBER 23, 2012 $1.00

„Марш пам'яті" знову нагадав Нью-Йоркові про Голодомор

Панахида в катедральному соборі св. Патрика. (Фото: Лев Хмельковський)

Левко Хмельковський

НЮ-ЙОРК. – 17 листопада Український Конґресовий Комітет Америки (УККА), зокрема його відділ в Ню-Йорку, закликав українську громадськість до участи в „Марші пам'яті", присвяченому 80-річчю Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні.

Цього року на розі вулиць Шевченка і Сьомої зібралися переважно молоді американські українці, школярі і студенти, які приїхали звідусіль, щоб узяти участь в жалобній ході від Української католицької церкви св. Юра в напрямі Катедрального собору св. Патрика по Третій вулиці.

Попереду юнаки несли великий транспарант з написом про мету ходи – вшанування пам'яті жертв українського народу, знищених голодом, що став знаряддям комуністичного режиму, осуду злочинного уряду СРСР і застереження світу перед такими трагедіями.

Далі рухалося авто, на якому був встановлений великий церковний дзвін, і юний грузин Нукрі Давітіяні ритмічними ударами привертав увагу людей до процесії. Хода сотень українців ще раз нагадала мешканцям і гостям Ню-Йорку про геноцид українського народу, влаштований провідниками комуністичної Росії з метою подолання опору більшовицькому режимові.

На чолі ходи йшли Митрополит Української Православної Церкви в США Антоній, Єпарх Стемфордський Української Католицької Церкви Павло-Патрикій Хомницький. В процесії взяли участь дипломати – Посол України в США Олександер Моцик, Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга, консул Олена Брежнєва, віце-консул Костянтин Ворона, а також керівники провідних українських громадських організацій. Керівником руху від міської поліції був детектив Джеймі Гернандес.

Обабіч колони йшли студенти з Ню-Йорку, які роздавали перехожим на хідниках буклети про Голодомор, видані Комітетом США з інформації про український Голодомор-геноцид. Люди охоче брали і читали це видання.

О 1-ій год. по полудні собор св. Патрика

(Закінчення на стор. 4)

„Марш пам'яті" на Третій вулиці в Ню-Йорку.

В Україні необ'єктивно оцінюють виборчі порушення

ОТАВА. – „Mission Canada", незалежна місія канадських спостерігачів парляментських виборів в Україні, 13 листопада зазначила, що українські органи влади у своїх остаточних рішеннях щодо підрахунку голосів не змогли належно вирішити питання серйозних виборчих порушень.

Як зазначалося у попередніх звітах і публічних заявах, „Mission Canada" висловлювала серйозні занепокоєння щодо процесу підрахунку голосів. У значній кількості округів – як правило, з незначним розривом у кількості голосів або в округах з явним домінуванням опозиційних партій – в процесі підрахунку голосів спостерігалися порушення, маніпуляції результатів, фальсифікація передання електронних даних, навмисні затримки з отриманням протоколів голосування, а також тиск та залякування як членів дільничних, так і окружних виборчих комісій.

На місцях надалі виносять суперечливі судові рішення стосовно вимог про визнання результатів голосування недійсними, що виглядає як продовження практики прийняття судових рішень у довиборчому періоді, які, судячи з усього, виносилися на користь кандидатів від правлячої партії, звітувала комісія. Судові рішення не відповідали висловленим зауваженням або представленим повним доказам, що часто призводило до позбавлення українських виборців права голосу.

„Mission Canada" також звернула увагу

(Закінчення на стор. 12)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Програма співпраці з ЮНІСЕФ

КИЇВ. — 1 листопада віце-прем'єр-міністер України – Міністер соціяльної політики Сергій Тігіпко та голова Представництва Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні Юкіє Мокуо підписали п'ятирічну програму співпраці між Урядом України та ЮНІСЕФ на період 2012-2016 років. Ця програма була розроблена ЮНІСЕФ спільно з Урядом України і національними партнерами. Її бюджет на п'ять років складає понад 20 млн. дол. Програма співпраці спрямована на забезпечення виконання зобов'язань, викладених у Конвенції ООН про права дитини, яку Україна ратифікувала. Зокрема спільні зусилля Уряду та ЮНІСЕФ будуть зосереджені на наступних сферах: забезпеченні права кожної дитини виховуватись у родинному середовищі; забезпеченні здоров'я та розвитку дітей, поліпшенні їх харчування; захистові дітей від насильства та жорстокого поводження; інформуванні про права дитини та підтримці більш ефективної політики в інтересах дітей в Україні. Цього року ЮНІСЕФ святкує своє 15-річчя в Україні. ЮНІСЕФ відкрив своє представництво у Києві у 1997 році після укладення Базової угоди про співпрацю (БУС) між Урядом України та Представництвом Дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) в Україні. Пізніше документ був ратифікований Верховною Радою, створюючи основу для взаємин і співробітництва між Урядом України та ЮНІСЕФ. Відповідно до БУС, програма співпраці розробляється та підписується кожні п'ять років. В документі описуються проєкти та плян заходів, які були спільно узгоджені Урядом України та ЮНІСЕФ задля покращення життя дітей та родин на всій території країни. *(„ЮНІСЕФ в Україні")*

Хто буде речником в новому парляменті

КИЇВ. — Речник Верховної Ради Володимир Литвин заявив, що йому не надходили пропозиції щодо посади речника в парляменті нового скликання. „Ніхто нічого не пропонував. Було б дивно, якби мені запропонували таку посаду, розуміючи, що у нас є у Верховній Раді як мінімум 445 речників", – сказав він 19 листопада. Водночас В. Литвин не відповів на запитання, чи хотів би він зберегти за собою посаду речника в новому скликанні. „Про бажання я не кажу, оскільки я людина, яка стоїть на реалістичних позиціях", – зазначив він. При цьому він додав, що хотів би завершити свою працю на посаді речника прийняттям державного бюджету на 2013 рік. Експерти прогнозують обрання головою Верховної Ради Міністра юстиції Олександра Лавриновича. На думку голови фракції Партії Реґіонів у Раді Олександра Єфремова, обрання представника ПР головою парляменту сьомого скликання не є принциповим питанням. *(„Кореспондент")*

МЗС: Україна заслуговує на допомогу

КИЇВ. — Заступник міністра закордонних справ Андрій Олефіров заявив 17 листопада, що Україна виконала всі технічні вимоги для отримання макрофінансової допомоги від Евросоюзу. „Комітет констатував, що Україна виконала всі технічні критерії", – сказав він після завершення 14-го засідання Комітету співробітництва „Україна-ЕС". „Засідання спростувало скептичні прогнози, що між Києвом і Брюселем діялогу не буде через стурбованість ЕС щодо минулих виборів", – додав дипломат. А. Олефіров також повідомив, що Міністерство закордонних справ України попросило допомоги Европейського союзу у визволенні української журналістки Анхар Кочнєвої в Сирії і українців, засуджених у Лібії. „Я зустрічався з представниками Верховного представника ЕС з питань спільної зовнішньої політики і політики безпеки Кетрін Ештон, і я скористався цією можливістю для того, щоб попросити допомогти нам зі звільненням української журналістки Анхар Кочнєвої, яка була викрадена понад місяць тому в Сирії. І те ж стосовно звільнення наших громадян у Лібії, в контексті обрання нового прем'єр-міністра цієї країни", – сказав Ю. Олефіров. Раніше представник ЕС в Україні Ян Томбінський повідомив, що Европейський союз сподівається на технічне узгодження тексту Угоди про асоціяцію з Україною до кінця 2012 року. *(Радіо „Свобода")*

Почався конкурс з української мови

РІВНЕ. – 9 листопада у Рівному було офіційно відкрито XIII Міжнародний конкурс з української мови ім. Петра Яцика.

До цієї дати надійшло привітання від Світового Конґресу Українців, в якому було зазначено: „За час свого існування Міжнародний конкурс з української мови, заснований відомим канадським меценатом українського походження Петром Яциком, поширився як в Україні, так і в багатьох країнах проживання української діяспори, набувши статусу маштабного національного проєкту. Великою заслугою в цьому є бажання українських студентів та школярів пізнати глибину української мови, а також самовіддана праця організаторів і меценатів конкурсу та подвижницька роля батьків і вчителів, які прищепили молоді любов до рідного слова".

Начальник управління освіти і науки обласної адміністрації Іван Вєтров, відкриваючи урочистості в обласному музично-драматичному театрі, наголосив: „Освітяни, учні, студенти Рівненщини раді вітати урочисте зібрання, з нагоди відкриття конкурсу".

З вітальними словами до учасників заходу звернулися Архиєпископ Рівненський і Острозький Української Православної Церкви Київського патріярхату Іларіон, віце-президент Ліґи українських меценатів Михайло Ватуляк, директор Інституту літератури ім. Тараса Шевченка д-р Микола Жулинський та інші.

Переможці попередніх конкурсів були нагороджені спеціяльними дипломами з підписами президента Ліґи українських меценатів Володимира Загорія, голови журі конкурсу Павла Гриценка та голови Координаційної ради конкурсу Михайла Слабошпицького, а також цінними подарунками та бібліотечками. Такі ж нагороди одержали і вчителі, чиї вихованці досягли успіху у мовному маратоні.

Після урочистої частини свята відбувся концерт та покладання квітів до пам'ятника Т. Шевченкові.

Прес-служба Ліґи українських меценатів

Юні таланти Рівненщини демонструють своє мистецтво.

В Росії створено Асоціяцію недільних шкіл

Денис Чернієнко

НИЖНІЙ НОВГОРОД, Росія. – 4 листопада урочисто відкрито українську недільну школу ім. Тараса Шевченка при Генеральному консульстві України у Нижньому Новгороді.

Для Росії це надзвичайна подія, оскільки у більшості реґіонів українські недільні школи, кляси, гуртки з викладанням українознавчих предметів з різних причин припинили існування.

Генеральний консул України у Нижньому Новгороді Ігор Мельничук та його дружина Світлана приділяють велику увагу підтримці громадських ініціятив українських національно-культурних товариств, у тому числі у галузі освіти, науки і просвітництва.

Підготування до відкриття недільної школи тривало декілька місяців. Були проведені пошук родин, що бажали прислати своїх дітей на навчання, зустрічі з батьками, залучення кваліфікованих викладачів. Об'єднали свої зусилля з Генеральним консульством товариство „Джерело", окремі активісти, спонзори.

Організатори і опікуни школи, директор Оксана та її чоловік Михайло Янишівські, голова товариства „Джерело" Людмила Сидоренко доклали зусиль для оформлення чудової кляси, збирання бібліотеки з україномовними підручниками і книжками для читання, розроблення навчальних плянів і програм.

Найяскравіші враження викликала перша відкрита лекція за темою „Українці Нижнього Новгороду", яку на основі історичних даних підготувала і провела активістка Товариства „Джерело", проф. Тетяна Щербатюк.

Відбувся змістовний і вельми актуальний круглий стіл з проблем української національної освіти у Росії, у якому взяли участь гості Людмила Найденко (Нижнєкамськ) і Євген Савенко (Казань) з Татарстану, котрі представили досвід недільної школи „Лелеки" на базі українського Товариства „Вербиченька", що працює без перерви із 1996 року. Василь Бабенко і Юлія Сіренко з Башкортостану розповіли про багаторічну діяльність муніципальної недільної школи „Злагода" в Уфі.

Спілкування під час круглого столу привело до створення Асоціяції українських недільних шкіл Росії. Засновниками її стали представники таких осередків з Нижнього Новгороду, Уфи, Нижнєкамська, Іжевська, Салавата, Саратова. Засновники висловили надію, що з часом до них приєднаються колеґи з інших реґіонів Росії.

З питань залучення до асоціяції, співпраці і організації спільних проєктів можна звертатися електронною поштою: ukrnedschool@mail.ru.

Денис Чернієнко – виконавчий секретар Асоціяції українських недільних шкіл Росії, викладач предмету „Історія та культура України" у недільних школах Іжевська та Уфи.

Під час круглого столу Асоціяції українських недільних шкіл Росії.

Меланія Вервір про майбутнє України

Меланія Вервір під час відкритої лекції в Українському Католицькому Університеті.

ЛЬВІВ. – „Сполучені Штати Америки і надалі готові допомагати Україні на шляху зміцнення демократії. Ми продовжуємо йти разом з вами“, – сказала Посол з особливих доручень Державного департаменту США з гльобальних жіночих питань Меланія Вервір 12 листопада під час відкритої лекції в Українському Католицькому Університеті (УКУ).

На початку лекції студентів Надзвичайний та Повноважний Посол США в Україні Джон Ф. Тефт зокрема зазначив: „Мені приємно бути в стінах УКУ. Я вірю у можливість освіти змінити суспільство на краще. Ви прекрасно виконуєте свою роботу в пляні формування майбутнього України, і це честь – підтримувати вас“.

Під час відкритої лекції М. Вервір висловила думку, що Україна багато домоглася за 20 років незалежности, однак, попереду ще багато роботи. „Ваше майбутнє має визначатися не лише рішеннями вашого уряду. Суспільство рухається вперед, коли громадяни беруть активну участь у його творенні: успіх громадянського суспільства залежить від кожного. І кожен з вас, сподіваюся, скористається цією можливістю“.

Підсумовуючи відкриту лекцію, проректор УКУ Володимир Турчиновський, звертаючись до М. Вервір та Посла Дж. Ф. Тефта, зазначив: „Успіх УКУ значною мірою залежить від можливости бути відкритим для ідей ззовні, це дозволяє розширити кругозір. Ваша візита до нас відкрила нові обрії у міжнародних аспектах“.

Прес-служба УКУ

НА ТЕМИ ДНЯ

Відзначили 157-річчя Дмитра Яворницького

Володимир Єфимов

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. – 7 листопада патріоти України прийшли до меморіяльного будинку славетного науковця-історика, співця Запорозького козацтва Дмитра Яворницького, щоб відзначити 157-му річницю від його народження.

Для урочистого зібрання було ще дві причини: виповнилося 110 років від того дня, коли Д. Яворницький у 1902 році приїхав до Катеринослава, аби очолити місцевий краєзнавчо-історичний музей, а також було презентовано щойно видану книгу „Епістолярна спадщина академіка Д. І. Яворницького“, яка містить 848 стор., має наклад 650 примірників. Це вже шостий випуск епістолярної спадщини Д. Яворницького (перший був у 1997 році), і це шестикнижжя набуло енциклопедичної вагомости, бо несе читачеві історичну правду, не обмежену цензурою.

Останнім часом українська громадськість все частіше звертається до епістолярних видань, бо ж, як точно визначають упорядники, „приватне листування – це розмова, бесіда на відстані, своєрідна форма обговорення суспільних, літературних, філософських та особистих повсякденних проблем. Для України часів поневолення, заборони (до 1905 року) друкування книжок та періодики рідною мовою, неможливістю відверто висловлювати особисті думки й обговорювати найпекучіші проблеми українського тогочасного життя, особливого значення набуває листування відомих діячів.

Це значною мірою стосується і до нинішньої ситуації – у 2012 році за кілька місяців, які передували недавнім парляментським виборам, засоби масової інформації була перенасичені аґітацією за правлячу Партію Реґіонів, а конституційна свобода слова журналістів вкрай обмежена. Антинародна влада протизаконно протягла через Верховну Раду закон про реґіональні мови, спрямований на обмеження використання української мови за рахунок збільшення впливу російської мови.

Нова книга присвячена пам’яті померлої у 2011 році головної ініціяторки видання перших п’яти випусків вченого секретаря Дніпропетровського історичного музею ім. Д. Яворницького Світлани Абросимової. Її світлу пам’ять присутні на зборах вшанували хвилиною мовчання.

Як повідомила завідувачка меморіяльного музею, який є структурною одиницею Дніпропетровського історичного музею, Яна Тимошенко, у нинішньому томі міститься 703 листи до Д. Яворницького від 195 кореспондентів, в тому числі понад 100 листів – від священиків. Ці цікаві числові дані варто дещо прокоментувати.

По-перше, вражає широкий комунікативний простір вченого – нинішні українські науковці листів пишуть мало, та й ті листи, переважно, не особисті, а службові – обмін думками відбувається, в основному, за допомогою мобільного зв’язку, електронної пошти, соціяльних мереж Інтернету, тож майже ніяких писаних матеріялів для майбутніх дослідників сучасної історії не залишиться.

По-друге, опубліковані, в основному, ті листи, які збереглися в архіві самого Д. Яворницького. Листи ж, написані ним самим, розшукувати вкрай тяжко, бо ж з його кореспондентів нікого вже немає у живих, а нащадки до епістолярщини ставляться не завжди уважно.

По-третє, вражає велика кількість листів священиків, при цьому не з теологічних чи церковних проблем, а з питань історії, моралі, біографічних пошуків та артефактів.

Видання презентували упорядники книги: Я. Тимошенко, заступник директора Історичного музею ім. Д. Яворницького Валентина Бекетова, наукові співробітники Віктор Єкшов, Наталя Василенко (співробітниця музею „Літературне Придніпров’я“) та Катерина Тележняк, науковий консультант видання, відомий дніпропетровський краєзнавець, письменник Микола Чабан.

Схвальне слово про книгу сказали професори-історики Сергій Світленко (Дніпропетровський національний університет ім. Олеся Гончара) та Ганна Швидько (Національний гірничий університет). Письменниця Леся Степовича прочитала свою поему про Д. Яворницького. Про оформлення книги розповів художник Юрій Малієнко.

Зібрання завершилося хоровим співом українських пісень, зокрема шевченкової „Реве та стогне Дніпр широкий“, яку дуже полюбляв Д. Яворницький.

Гості меморіяльного будинку Дмитра Яворницького. (Фото: Володимир Єфимов)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Вшанували пам’ять Героїв Базару

ЖИТОМИР. — 17 листопада у селі Базар Народицького району Житомирської области урочисто вшанували пам’ять полеглих героїв Другого зимового походу армії Української Народної Республіки 1921 року. Участь у заходах взяли голова Всеукраїнського об’єднання „Свобода“ Олег Тягнибок, активісти партії, журналісти, місцеві жителі, ветерани Української Повстанської Армії. Учасники урочистого віча вшанували пам’ять полеглих біля меморіяльного комплексу Героям Базару. У листопаді 1921 року Волинська група Другого зимового походу армії УНР під селами Малі Міньки та Звіздаль Житомирської области зійшлась у нерівному бою з більшовицькими військами. Пів тисячі українців загинуло, ще понад 500 були захоплені в полон. На пропозицію служити радянській владі не погодився жоден з вояків. 359 з них було привселюдно страчено неподалік Базару. Під час розстрілу вони співали „Ще не вмерла Україна…“. *(Радіо „Свобода“)*

Нічний Львів відкриває свої таємниці

ЛЬВІВ. — Екскурсійний проєкт „Ніч у Львові“ відкриває таємниці старовинного міста його мешканцям та гостям. „Перед ними розчинили двері Ратуша та підземелля костелу єзуїтів, храму Преображення Господнього та Музею історії релігії. Зв’язані з ними історії та леґенди передадуть учасникам нічних мандрівок найкращі екскурсоводи міста“, – розповів заступник міського голови з гуманітарних питань Василь Косів. Для відвідувачів підземель проводять театралізовані екскурсії, під час яких можна зустріти монаха та леґендарну красуню Гальшку Острозьку. З висоти Ратуші екскурсанти побачать нічне місто, а в дворику міського маґістрату актори театру „Воскресіння“ представлять вогняну інсталяцію, у якій „оживуть“ дерев’яні скульптури Іоанна Пінзеля. Загалом „Ніч у Львові“ включить понад 100 нічних атракційних пропозицій від музеїв, театрів, ґалерей та храмів. На суботу та неділю учасники проєкту встановили акційну вартість квитків. *(„День“)*

Перший газ з Німеччини в Україну

КИЇВ. — 1 листопада Україна почала отримувати газ з Німеччини, тобто – реверсним шляхом. Експерти вважають, що цей крок матиме далекосяжні наслідки для переговорів з російським „Ґазпромом“. Природний газ з Німеччини постачає українській стороні німецький енерґетичний концерн „RWE“. Речниця „RWE Supply & Trading“ Сабіне Єшке повідомила: „1 листопада газ почав надходити з Німеччини через Польщу до України. З 1 січня постачання розпочнеться через територію Угорщини“... Міністер з паливно енерґетичного комплексу Юрій Бойко зазначив, що вартість закуповуваного в „RWE“ газу на сьогодні на 40-70 дол. за тонну нижча, ніж ціна газу, який „Нафтогаз“ купує у „Ґазпрому“. „Ми розраховуємо, що влітку це буде на 100 дол. менше, оскільки влітку завжди ціни нижчі“, – уточнив міністер. За його розрахунками, економія для України при закупівлі 5 млрд. кубічних метрів газу за реверсною схемою становитиме близько 2 млрд. дол. Німецька сторона наголошує, що змогла поповнити число своїх клієнтів „ще одним великим европейським газовим підприємством“. Утім, найбільший зиск від цього кроку, на переконання аналітиків, отримує саме Україна. Річ у тім, що вперше Україна отримує природний газ не зі сходу, а з заходу. Постачання відбуваються в межах розрахованої на один рік угоди між „RWE“ та „Нафтогазом“, підписаної 8 травня. Це рамова угода, яка передбачає укладання окремих контрактів щодо певних обсягів та умов постачання. Нинішній контракт триватиме з 1 листопада до 1 січня 2013 року. Протягом цього періоду загальний обсяг газового імпорту має не перевищити 56 млн. кубометрів. Це лише приблизно тисячна частка від українських річних потреб. Однак, як наголошують оглядачі, це не просто пробний, а сиґнальний контракт. *(„Українська правда“, Радіо „Свобода“)*

АМЕРИКА І СВІТ

Г. Клінтон відвідаю Близький Схід

ВАШІНҐТОН. — Президент Барак Обама 20 листопада відрядив Держсекретаря Гілярі Клінтон на Близький Схід. Очільниця американської дипломатії має посприяти припиненню вогню у Смузі Ґази. 21 листопада вона мала зустрітися з прем'єр-міністром Ізраїлю Беніяміном Нетанягу, а відтак провести переговори з єгипетськими і палестинськими провідниками. Тим часом Генеральний секретар ООН Бан Кі-Мун закликав до негайного припинення вогню в Ґазі. Виступаючи 20 листопада в Каїрі, керівник ООН наголосив, що імовірна наземна акція Ізраїлю призведе до „небезпечної ескаляції" конфлікту. 19 і 20 листопада ізраїльські військові атакували понад 100 цілей у Смузі Ґази. Протягом ескаляції протистояння, яка триває уже майже тиждень, загинули троє ізраїльтян і понад 100 палестинців, серед яких є також і цивільні. *(Радіо „Свобода")*

„Мільйонери-патріоти" не хочуть пільг

ВАШІНҐТОН. — Члени організації „Мільйонери-патріоти" під час зустрічі з конґресменами вмовляли законодавців зняти з них податкові пільги. Про це повідомили 19 листопада засоби масової інформації. Білий Дім та Конґрес США вже до 31 грудня мають узгодити бюджет на 2013 рік. Однак, позиції республіканців та демократів щодо фіскальної політики радикально відрізняються. Барак Обама для вирішення бюджетної кризи наполягає на скасуванні податкових пільг для 2 відс. найбагатших американців. Республіканці ж виступають проти підвищення податків для всіх, замість того наполягаючи на урізанні витратних статтей бюджету. А це в першу чергу означає значне зменшення соціяльних програм в країні. Експерти в той же час кажуть, що з понад 16 трлн. національного боргу країна наблизилась до фіскальної прірви. Поки сторони сперечаються, як вирішити проблему, з законодавцями у Вашінґтоні зустрічались представники групи найзаможніших та найбільш патріотичних американців – організації „Мільйонери-патріоти". Ці заможні американці підтримують політику Президента Б. Обами, який пообіцяв підняти податки для найбагатших американців, що дозволить уникнути бюджетної кризи. Так звана фіскальна прірва загрожуватиме підвищенням податків для всіх верств населення та серйозними урізаннями бюджету, якщо між республіканцями та демократами не буде досягнуто домовлености щодо фіскальної політики вже до 31 грудня. Група „Мільйонери-патріоти" нараховує понад 200 членів по всій країні. Вони представляють широкий спектр галузей: від індустрії розваг до сфери технологій. *(„Голос Америки")*

У Сибіру – три організації українців

ОМСЬК, Росія. — У місті та Омській області Росії створено відразу три національно-культурні автономії українців: громадська організація „Національно-культурна автономія українців міста Омська", громадська організація „Національно-культурна автономія українців Одеського району Омської области", громадська організація „Національно-культурна автономія українців Полтавського району Омської области". Про це 17 листопада повідомили в омській реґіональній громадській організації „Сибірський центр української культури „Сірий клин". Автономії у Полтавському і Одеському районах Омської області очолили Іван Лисенко і Марина Рогожина, відповідно. Головою національно-культурної автономії українців в Омську став Сергій Вінник, який понад 10 років керує омською реґіональною громадською організацією „Сибірський центр української культури „Сірий клин". Усі три національно-культурні автономії є відкритими організаціями, до яких може вступити будь-який житель Омська й области. „Ми завжди дуже тісно співпрацювали з жителями цих районів, ми всі – як одна велика сім'я. Тепер в Омській області є українські громадські організації з статусом юридичної особи. Це дозволить більш організовано і самостійно вирішувати питання збереження самобутности, розвитку мови, традицій, освіти, національної культури українців, які проживають в Омській области і в місті Омськ", – сказав С. Вінник. *(„Українська правда")*

„Марш пам'яті"...

(Закінчення зі стор. 1)

вщерть заповнили українці. Людей старшого віку з багатьох навколишніх міст доставили автобуси, замовлені українськими фінансовими установами.

У залі були Постійний представник України в ООН Посол Юрій Сергеєв, Посол Валерій Кучинський, президент Світової конференції українських державницьких організацій Аскольд Лозинський, директор Української Національної інформаційної служби Михайло Савків, президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, інші українські політичні і громадські діячі.

Церемонію розпочали діти з запаленими свічками, які під проводом Олени Галькович з Спілки Української Молоді принесли квіти в пам'ять померлих з голоду. За ними йшли свідки Голодомору – подружжя Надія і Олександер Северини, які походять з Донбасу, і Тамара Сидоряк з Кубані, де голод теж викосив українське населення.

Одночасно у вівтарну частину храму вийшли єрархи обох Церков – Владики Антоній, Стефан Сорока, П. Хомницький і Василь Лостен у супроводі почту священиків та дияконів, а також хор „Думка", у співочому супроводі якого (диригент Василь Гречинський) була відслужена Соборна панахида.

Владика П. Хомницький молитву завершив промовою про трагедію України у 1932-1933 роках.

Офіційну частину урочистости почала президент УККА Тамара Олексій, яка виголосила промову і надала слово сенаторові Дейвидові Шумерові, котрий говорив про злочини комуністичного режиму на чолі з Йосифом Сталіним і зокрема про геноцид в Україні. Прикметно, що термін „Голодомор" він вимовляв українською мовою. Також сенатор подякував українській громаді за активну участь в житті американської спільноти і запевнив, що українців він вважає найкращими громадянами США. Сенатор сказав, що США допомагали і допомагатимуть Україні у становленні демократичного суспільства, в утвердженні незалежности. Він закликав: „Збережімо пам'ять про Голодомор!"

Т. Олексій прочитала звернення від УККА і лист посадника Ню-Йорку Майкла Блумберґа. Постійний представник США в ООН Вілям Поп відчитав листа від прес-секретаря Білого Дому з засудженням голодомору українського народу, влаштованого злочинним режимом.

На зібранні промовляли Посол О. Моцик і Митрополит Антоній.

До залі було внесено сніп пшениці, яка символізувала багатство української землі і трагедію її народу. Діти у вишиванках по черзі вийшли до запалених свічок серед пшеничних колосків і віддалу шану пам'яті невинних жертв геноциду. За ними з такою ж місією вийшли свідки Голодомору.

На завершення хор, підтриманий учасниками відправи, заспівав гимн „Боже Великий Єдиний".

Учасники ходи (зліва): Михайло Савків мол., Тамара Олексій, Митрополит Антоній, Посол Олександер Моцик, Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга.

Про жалобну ходу сповіщав дзвоном Нукрі Давітіяні.

Студенти з Ню-Йорку роздавали перехожим на хідниках буклети про Голодомор.

Свідки Голодомору – подружжя Надія та Олександер Северини і Тамара Сидоряк.

Діти в катедрі св. Патрика вшанували пам'ять жертв Голодомору.

Руслан Забілий відвідав США і Канаду

Борис Потапенко

ТОРОНТО. – У Канаді і США з візитою побував директор Національного музею-меморіялу жертв окупаційних режимів „Тюрма на Лонцького“ у Львові, історик Руслан Забілий, який разом із науковими співробітниками музею співпрацює з Центром досліджень визвольного руху та Центром історії державотворення України XX ст. при Національному університеті „Києво-Могилянська академія“.

Обравши темою досліджень визвольний рух українського народу у XX ст. та поставивши за мету розсекретити архіви радянських спецслужб, Р. Забілий опинився під постійною загрозою з боку влади, пережив допити, обшуки, конфіскацію документів та комп’ютерів.

Візиту Р. Забілого організували Конференція Українських Державницьких Організацій Канади (КУДОК) – Ліґа Українців Канади (ЛУК), Ліґа Українок Канади (ЛУ-окК), Спілка Української Молоді в Канаді (СУМ), Товариство колишніх вояків Української Повстанської Армії, видавництво „Гомін України“ під патронатом Конґресу Українців Канади (УКУ) і за підтримкою Фонду Семена і Ольги Біди при Фундації „Будучність“.

Науковець мав зустрічі в канадських університетах Манітоби, Саскачевану, Альберти, Отави, Торонто, а також в Гарвардському університеті у США, де виступив з доповіддю про сучасний стан архівів, музеїв і академічної свободи в Україні. Зустрічі з громадами відбулися в Брукліні, Чикаго, Клівленді у США, а також у Вінніпеґу, Саскатуні, Едмонтоні, Калґарі, Монреалі, Торонто, Етобіко в Канаді.

Головним проєктом є електронний архів визвольного руху, який має на меті надавати відкритий доступ до електронних копій документів з історії українського визвольного руху у XX ст., Голодомору та політичних репресій, які сучасна українська влада намагається знову приховати.

З фінансовою допомогою діяспори можна буде підтримати розміщення в архіві документів, оцифровування нових документів в архівах України та за кордоном, приватних збірках, реставрацію пошкоджених документів. Цей проєкт розрахований на багато років, оскільки лише архівна колекція Центру досліджень визвольного руху складає близько 1 млн. аркушів.

Як зазначив Р. Забілий, тривожним для нього і його колеґ є те, що Росія нав’язує Україні та іншим країнам свою ревізіоністську інтерпретацію історії XX ст. підривними методами і програмами такими, як „Русскій Мір“.

Р. Забілий мав зустрічі з членами Парляменту Канади і Прем’єр-міністром Канади Стівеном Гарпером. 16 жовтня Канадсько-українська парляментарська група дружби приймала Р. Забілого в парляменті. Депутат Роберт Сопук, голова групи, привітав історика і відзначив його сприяння академічній свободі та відстоюванню прав людини.

Р. Забілий висловив вдячність за підтримку канадського уряду громадянського суспільства в Україні. Він сказав, що цінує зусилля депутатів Джеймса Безана, Марка Варави і сенаторки Рейнел Андрейчук, які відвідали музей „Тюрма на Лонцького“. Науковець також подякував Постійному комітетові з закордонних справ і міжнародного розвитку за слухання у справі свободи в Україні.

Зустріч завершилася нагородженням депутата Теда Опица почесною грамотою музею за його старання інформувати своїх колеґ у Парляменті, членів Кабінету міністрів і Прем’єр-міністра по стан академічної свободи в Україні. Це включає підтримку візити Прем’єр-міністра С. Гарпера до музею і слухань про ситуацію в Україні, які відбулися в Парляменті у березні цього року і були продовжені в Україні в травні, де Р. Забілому було запропоновано дати свідчення. У червні було оприлюднено заключний звіт Постійного комітету з закордонних справ та міжнародного розвитку Парляменту Канади, в якому зазначено переслідування істориків з боку уряду України.

У зустрічі Р. Забілого з Прем’єр-міністром Канади С. Гарпером 19 жовтня брали участь Міністер закордонних справ Джон Берд, Міністер міжнародної співдружности Юліян Фантіно, Сенатор Р. Андрейчук – голова місії спостерігачів від Канади на українських парляментських виборах, Депутат Т. Опиц. З Р. Забілим були Орест Стеців – голова ЛУК, Адріяна Буйняк-Вілсон – голова ЛУокК, Ярослава Балан – голова комітету „Канада-Україна“ при КУК, Борис Потапенко – екзекутивний директор ЛУК, Тарас Залуцький – екзекутивний директор КУК і голова штабу місії спостерігачів на українських виборах. Також була присутня кореспонденка телепрограми „Форум“ Леся Шимко.

19 жовтня прем’єр Канади звернув особливу увагу на Музей-меморіял „Тюрма на Лонцького“ у своїй промові перед учасниками Місії спостерігачів від Канади на українських парляментських виборах.

28 жовтня у радіопрограмі „Україна“ редактор Петро Твардовський мав розмову з Русланом Забілим, який зокрема розповів про себе. Р. Забілий – уродженець села Вишків Івано-Франківської области. Закінчив історичний факультет Львівського університету, молодий науковець, маґістер історії, науковий співробітник Інституту українознавства ім. Івана Крип’якевича, директор Національного музею-меморіялу жертв окупаційних режимів „Тюрма на Лонцького“ у Львові.

– У моєму становленні як громадянина, українця, історика велику ролю відіграло родинне виховання, спілкування з дідусем і бабусею. Моя бабуся – донька українського повстанця, який загинув у бою, були й інші родичі в підпіллі. Я змалку чув розповіді про українських повстанців. Це мене дуже цікавило, особливо після того, коли старші наголошували на тому, що почуте мною не можна нікому розповідати, бо це відбувалося в радянські часи.

І така таємничість зробила мене причетним до чогось великого. І це велике мене цікавило, вабило, я все хотів дізнатися про те щось більше. Тому й така в мене виникла тяга до історії, до дослідження минулого.

Учасники зустрічі в Канаді (зліва): Ярослава Балан, Орест Стеців, член Парляменту Канади Тед Опиц, Прем’єр-міністер Канади Стівен Гарпер, Руслан Забілий, Борис Потапенко, Адріяна Буйняк-Вілсон, Тарас Залуцький.

АМЕРИКА І СВІТ

М. Вервір – про Ю. Тимошенко

ВАШІНҐТОН. — Спеціяльний Посол з ґльобальних жіночих проблем Держдепартаменту США Меланія Вервір 17 листопада заявила, що судовий процес у справі екс-прем’єр-міністра Юлії Тимошенко не відповідав жодним міжнародним стандартам і сильно нашкодив репутації України. „Я вважаю, що це ганебно! Якщо говорити про випадок з Юлією Тимошенко, то як можна було організувати процес таким чином, щоб він не відповідав жодним міжнародним стандартам?“ – сказала М. Вервір. Представник Держдепартаменту США вважає, що ув’язнення Ю. Тимошенко відбулося з порушенням відповідних процедур. „Її кинули у в’язницю, проіґнорувавши відповідні процедури, які треба було виконати. І це дуже нашкодило Україні“, – наголосила М. Вервір. За її словами, в США, в Европейському союзі і взагалі у світі зазначають, що ситуація з ув’язненням Ю. Тимошенко в Україні неприйнятна. Напередодні депутат Европейського парляменту Павло Залевський висловив переконання, що імплементація Угоди про асоціяцію між Україною та ЕС призведе до звільнення екс-Прем’єра України Юлії Тимошенко і екс-Міністра Юрія Луценка. *(„Кореспондент“)*

Д. Петреус свідчив у Конґресі

ВАШІНҐТОН. — Колишній директор Центрального розвідувального управління (ЦРУ) Дейвид Петреус 16 листопада почав давати своє свідчення перед Конґресом у справі атаки, скоєної у вересні на консульство США в Бенґазі, Лібія. На слуханнях, які розпочалися 15 листопада і які відбуваються за закритими дверима, генерал у відставці Д. Петреус подав деталі атаки і первісну відповідь США на неї законодавцям-членам Комітетів з питань розвідки Палати Представників і Сенату. В результаті нападу здійсненого 11 вересня було вбито Посла США у Лібії Кристофера Стівенса і троє інших американців. Багатьох законодавців цікавить, чи перебувала безпека консульства на належному рівні і чи намагався уряд Барака Обами приховати відтак інформацію, щоб не створювати собі зайвих проблем напередодні президентських виборів 6 листопада. Того ж дня свої свідчення давали представники розвідувальних і антитерористичних служб. Після атаки Д. Петреус поїхав до Лібії, де провів низку зустрічей, аби довідатися, що саме сталося у Бенґазі. Д. Петреус пішов у відставку з посади глави ЦРУ минулого тижня, – після того, як Федерального бюра розслідувань (ФБР) виявило факт його позашлюбних зв’язків з своїм біографом Полою Бродвел. За повідомленням інформаційного аґентства „Reuters“, цей інцидент викликав у деяких законодавців побоювання у зв’язку з можливою загрозою національній безпеці. Секретар Департаменту юстиції Ерік Голдер 15 листопада заявив, що він упевнений, що в ситуації з Д. Петреусом ніяких загроз національній безпеці не було. *(„Голос Америки“)*

Турне Б. Обами країнами Азії

ВАШІНҐТОН. — Президент США Барак Обама 18 листопада вирушив у свою першу закордонну поїздку після обрання на другий термін. Президент відвідує Таїланд, Бірму і Камбоджу. Своєю візитою у цей реґіон США підкреслюють дедалі більше зосередження міжнародної політики уряду Б. Обами на азійському реґіоні, де Америка шукає союзників, аби закріпити свої позиції. Першою зупинкою в подорожі Б. Обами став Таїланд, де Президент зустрівся з 84-річним королем Рамою IV. Як виглядає, король почувається досить добре, попри крововилив у мозок, який стався у нього на початку року. Рама, який посів королівський трон ще 62 роки тому, є монархом, який найдовше обіймає владний престол. Тим часом Б. Обама, серед іншого, також взяв участь в урочистостях, присвячених святкуванню 180-ліття дружніх стосунків між країнами. Під час цієї подорожі Б. Обама зробив історичну візиту до Бірми і став першим американським провідником, котрий відвідав країну, в якій досі існують проблеми з правами людей і тривають етнічні конфлікти. Своє турне Президент завершив візитою у Камбоджу, де проходила зустріч Асоціяції країн Південно-Східної Азії. *(„Голос Америки“)*

Земля чекає не коли її продадуть, а коли її полюблять

2 жовтня Верховна Рада схвалила у другому читанні законопроєкт, який дозволяє продавати чужинцям і підприємствам з закордоним капіталом землю несільськогосподарського призначення. Автором документу був депутат-реґіонал Валерій Харлім. За цей проєкт і відповідні поправки до Земельного кодексу віддали свої голоси 186 депутатів від Партії Реґіонів і 20 депутатів від Народної партії Володимира Литвина, а також 17 осіб з депутатської групи „Реформи заради майбутнього" та 11 позафракційних депутатів. Опозиція не взяла участи у цьому прозоро тенденційному голосуванні.

Того ж дня депутатська більшість відхилила законопроєкт про продовження мораторію на продаж земель сільськогосподарського призначення. Це означає, що мораторій діятиме лише до кінця цього року. А що далі? Далі – продовження привласнювання народного багатства України її теперішніми глитаями-олігархами. Привласнювання вже безперешкодного, якщо згадаємо, що у вересні парлямент спеціяльною постановою створив Земельний банк і передав Державному аґентству земельних ресурсів право розпоряджатися землями сільських громад. „Це ще один злочин влади проти українського села, проти всього українського народу, – вважає опозиційний депутат Олександер Третяков. – Бо як же можна скасовувати мораторій, не створивши заздалегідь чіткої і справедливої законодавчої бази? Але ж хіба з цією владою можна говорити про справедливість? Високі злодії діятимуть за відомою схемою: Земельний банк оголосить банкрутство, а земельні ділянки за безцінь скуплять шахраї з партії влади".

„Їх треба зупинити, – каже молодий громадський діяч з Дніпропетровська Максим Голосний, який саме в ім'я цього кандидував у народні депутати. – За Конституцією, кожен українець має право на приватизацію двох гектарів землі. Я хотів опинитися у Верховній Раді, бо додумався до методу, який не дозволить владі позбавити людину тих двох гектарів. Але тим часом олігархи вже, фактично, скасували мораторій на продаж землі. Не даймо їм цього зробити, бо земля – наш єдиний реальний ресурс! Якщо кожен українець усвідомить своє право на безплатну приватизацію, земельна реформа злочинної влади захлинеться, люди самі розберуть землю. Якщо ж її почнуть продавати, в Україні почнеться війна...".

Отже, як бачимо, цей земельний аспект в житті України може набрати рятівного напряму, якщо у жовтневих виборах переможе політично здорова і морально зріла опозиція, а може справді звести нанівець українське село, якщо при владі залишиться „реґіональна" зграя.

16 жовтня Верховна Рада схвалила, у першому читанні, законопропєкт про продовження мораторію на продаж земель сільгосппризначення – але тільки до того дня, коли набере чинности закон про обіг сільськогосподарських земель.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"		
Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Голодомори на Полтавщині у 1921, 1932-1933 і 1947 роках

Олександер Панченко

Український народ завжди ставав на захист своєї родини, своїх традицій і свого майна, своєї національної ідентичности. Лише у червні 1920 року на Полтавщині відбулося 76, у липні – 99, а у серпні – 92 селянських повстання, які супроводжувалися вбивствами більшовицьких активістів, а також озброєних членів так званих „продовольчих загонів", яких селяни сприймали як грабіжників.

У 1920-1921 роках на території Лохвицького району діяло 14 повстанських загонів, діяльність яких базувалася на політичній плятформі українських самостійників.

Вживались репресивні заходи до тих, хто відмовлявся служити більшовикам. 22 лютого 1922 року голова Лохвицького повітового виконавчого комітету Степан Нелепа наказав своїм підлеглим у Чорнухах „заарештувати по одному заложникові з кожного двору, де є дезертир, і всіх заарештованих (…) утримувати аж до явки дезертирів".

На кінець жовтня 1921 року на Полтавщині було зформовано 11 продовольчих загонів (по одному в кожному повіті), в яких налічувалося 204 особи командного складу і 4,496 бійців. Для пограбування селян залучалась також спеціяльно створена так звана продовольча міліція. Виснажених голодом людей зустрічали створені у травні 1921 року так звані „заґрадітєльниє отряди", які перешкоджали в пошуках хліба. У висліді цієї продовольчої політики стало скорочення посівних площ на Полтавщині на початку 1921 року у порівнянні з дореволюційним періодом на 312 десятин, зменшився річний збір зерна на 69 млн. пудів, поголів'я коней і всіх видів худоби. Лютували тиф, холера, дизентерія та цинга.

Водночас протягом 1921 року більшовики вивезли з Полтавщини понад 10 млн. пудів хліба, з них до Москви – 140 вагонів, до російських губерній – 270, на Донбас – 2,655 вагонів.

У 1929 році в Україні було запроваджено примусову колективізацію сільського господарства, яка обернулася для селян Полтавщини масовим зубожінням, репресіями та жертвами. На села посилались для допомоги низовими партійцям функціонери з округи, представники органів Державного політичного управління. Масово вилучалось і розпродавалось майно„куркулів". Спротив на селі подавлявся нещадно.

Поступово на Полтавщину насувався страшенний за своїми наслідками голод. Від 15 грудня 1932 року селянам не завозились вкрай необхідні речі повсякденного вжитку – сіль, мило, сірники.

Відповідно до указу від 7 серпня 1932 року, селянин, що не виконав плян хлібозаготівель або ж навіть зрізав колоски на колгоспному полі, автоматично ставав „клясовим ворогом" і міг бути розстріляним, а його майно мало бути конфіскованим з насильницьким виселенням сім'ї з домівки. Через газети змушували неповнолітніх дітей відмовлятись від своїх батьків.

В пошуках хліба селяни йшли до міст, але більшість вмирала у селах та хуторах Полтавщини. Усі документи про облік померлих під час Голодомору 1932-1933 років були вилучені і, ймовірно, знищені. Тепер можна провести лише порівняльну аналізу на підставі переписів населення 17 грудня 1926 року та 17 січня 1939 року.

Чисельність населення у Лохвицькому районі в 1939 році у порівнянні з 1926 роком (якщо брати кількість населення у районі у 1926 році за 100 відс.) скоротилася на 18.8 відс., приросту населення взагалі не спостерігалось.

Обурені грабіжницькою політикою партії та уряду селяни неодноразово зверталась до вищого керівництва з проханнями, а подекуди – з протестами. З полтавського села Луценок селяни писали:

„Трупним запахом пройняті земля, вода, повітря. Мабуть, він доноситься і до Москви, а може й далі – за границю. Стид та сором на весь великий світ. І це тоді, коли в нас ніхто з властей ні словом, ні півсловом не обмовиться про голод. Роблять вигляд, що нічого подібного нема. Навіть учням школи не дозволять запитувати й говорити про голод. Чи знаєш ти, Сталіне, про це та як на це дивишся? Коли в тебе ще здорова голова й ти сам можеш тверезо розмислити, зважуючи все на вагах, то нетрудно зрозуміти, що це веде до величезних втрат, і не тільки людей – це найбільш трагічно, а й усяких інших фондів та ресурсів. У нашому селі вже померло більше третини всіх мешканців. На черзі – вимирання цілих сімей, кутків, вулиць".

Авторами цього листа до Йосифа Сталіна були Порфирій Здір, Макар Мірошниченко, Михайло Провалюк, Андрій Палаженко, Кирило Митан, Хома Голомозий, Олександр Писаренко, Михайло Надежденко й Макар Хвиль.

10 червня 1932 року голова Всеукраїнського виконавчого комітету Григорій Петровський писав до Москви: „Ми знали, що виконання хлібозаготівель було нелегке, але що я тепер побачив на селі, говорить за те, що в цій справі дуже переборщили в нас, перестаралися. Я був у багатьох селах цих районів і всюди бачив, що добряча частина населення охоплена голодом. Небагато, але є пухлі з голоду, головним чином, бідняки і навіть середняки. Вживають такі сурогати, що далі нема куди, та й сурогатів цих часом нема".

Але Голодомор в Україні не закінчився у 1932-1933 роках. Після Другої світової війни почалася трагедія голоду 1946-1947 років, яка сталася внаслідок людських втрат в часі війни, зруйнування сільського виробництва на злочинної політики більшовицького уряду. Кількість тракторів на Полтавщині, за даними дослідника О. Єрмака, зменшилась у порівнянні з 1941 роком з 6,497 до 2,198, вантажних автомашин – з 4,068 до 31, поголів'я коней зменшилось у чотири рази, великої рогатої худоби – у вісім разів, свиней – у 20, овець та кіз – у 50 разів. Сільське населення скоротилось

(Закінчення на стор. 17)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Втретє сплюндровано пам'ятний знак

На початку травня та у вересні цього року у Лохвиці, у самому центрі містечка, зловмисники вже двічі пошкоджували пам'ятний знак жертвам голодоморів та політичних репресій проти української нації. І ось 10 листопада, напередодні відзначення українцями сумної річниці Голодомору 1932-1933 років та проведення Всеукраїнської акції „Запали свічку пам'яті", невідомі викрали відновлену раніше скульптурку скорботного янгола, частину експозиції цього пам'ятного знака. Це відбулося якраз після виборів до Верховної Ради, у День міліції.

Як бачимо, глум над світлою пам'яттю українців, що стали жертвами Голодомору і політичних репресій, у Лохвиці є вже системним. Українці на цій святій землі мають щодня й щохвилини згадувати поіменно та схиляти голови перед невинно убієнними жертвами московсько-большевицького режиму й засуджувати катів українського народу та їхніх нинішніх послідовників, які в центрі та на місцях намагаються так підступно й послідовно знищувати пам'ять про найбільшу трагедію людства – Голодомор-геноцид українського народу.

Черговий прикрий випадок з викраденням скорботного янгола вкотре свідчить про те, що у Лохвиці ще не зникли принесені зайдами намули духовного звиродніння, меншовартости, історичного безпам'ятства та вандалізму.

Пам'ятний знак у Лохвиці, з якого вкрали скульптурку скорботного янгола.

Олександер Панченко, директор Інституту Українського вільного козацтва

Лохвиця, Полтавська область

Ми повертаємося з новою енерґією

33 стажери Канадсько-української парляментської програми з захопленням та гордістю дізналися про те, що 10 листопада в Едмонтоні, Альберта, Ігоря Бардина, директора нашої програми, обрано президентом Українського національного об'єднання (УНО) Канади.

Об'єднанню годі було й шукати кращого кандидата на посаду очільника у наступні три роки. І. Бардин з ентузіязмом ставиться до молоді та студентів українських університетів, і ми переконані, що така його позиція збагатить роботу УНО Канади. Він вірить у молодь і в демократичне майбутнє України. Відданість парляментській програмі засвідчує його бачення, силу і стійкість щодо поставленої мети та її досягнення. УНО потребує цих потужних якостей задля втілення своєї місії як найстарішої української організації Канади.

Попередні провідники УНО були патронами Канадсько-української парляментської програми, і напевно схвалили б обрання І. Бардина на посаду президента. Ми підтримуємо це рішення, переконані, що випускники попередніх років також підтримують висунення І. Бардина цю посаду.

Ми приїхали до Канади в середині вересня з 20 різних університетів Білорусі, Грузії, Росії і, звісно, України, аби пройти двомісячне стажування в канадському парляменті. Досвід канадської демократії, прозорість влади, сильний зв'язок між кожним членом парляменту та електоратом, відсутність домінанти оліґархів і багатих людей серед членів парляменту показали нам чудову країну, нормальне суспільство й усміхнених громадян. Ми б дуже хотіли відтворити все це в Україні.

Усвідомлюючи для себе пожиттєву цінність цієї наданої українo-канадцями можливости працювати пліч-о-пліч із членами канадського парляменту, ми повертаємося до нашої Батьківщини з новою енерґією та розумінням того, що маємо зробити, аби перетворити Україну на вільну, незалежну і багату країну.

Устина Микитюк, Львівський університет,
Оля Шудрак, Університет Берліну ім. Ґумбольдта,
Олександр Жека, Національний університет „Києво-Могилянська академія",

Отава, Онтаріо

Стажери Канадсько-української парляментської програми в Отаві.

Народний ярмарок під назвою „вибори"

От і відшумів в Україні народний ярмарок під назвою „вибори". Я взяв це слово в лапки через те, що це не були вибори, а це було лаштування результатів до цифр, які задала одна людина – так званий Президент України. Чому так званий? Тому що і на минулих президентських виборах було таке ж саме цинічне і зухвале фальшування, яке російський аґент у Верховній Раді Михайло Чечетов влучно озвучив одного разу: „Ми іх кинули, как котят!"

Цього разу теж „кинули", а ще один російський агент Микола Азаров назвав це дійство: „Самиє честниє вибори за всю історію Украіни!". Це верх цинізму. Посудіть самі: комуністи ніколи не заручалися підтримкою українських виборців через те, що вони насильно захопили Україну і ліквідували нашу державність. Вони вбивали українців тільки за те, що вони говорили своєю українською мовою, носили українську вишиванку, а чоловіки – козацькі вуса. Комуністична партія зробила українцям Голодомор-геноцид, під час якого померло в голодних муках 10 млн. українців. За ці злочини проти України Компартія повинна бути заборонена в Україні довічно, а вона ... засідає в парляменті. Такого ніде немає більше в світі.

Підтримує Компартію в Україні ледь 3 відс. людей, і з кожним роком їх число меншає, бо немає дурних вступати в таку злочинну партію. Віктор Янукович же „натягнув" їм аж 13 відс. депутатів, вкравши 10 відс. у „Свободи". За останніми громадськими опитуваннями і за екзит-полами Партія Реґіонів мала 26 відс. голосів, а Центральна виборча комісія (ЦВК) зробила їм 30 відс. „Батьківщина" і за опитуваннями приблизно на одному рівні „Свобода" мала 26-27 відс., а за даними ЦВК – 10.5 відс., тобто вкрадено понад 15 відс. голосів.

Отже, у „Свободи" вкрадено 15 відс. голосів. Куди ж вони ділися? Відповідь дуже проста: 10 відс. віддали комуністам, а 5 відс. – реґіоналам.

Про голосування в мажоритарних округах соромно навіть говорити. Там відбувався цирк – як тільки перемагав за підрахунками не комуніст (до речі, комуністи не пройшли ні в одному мажоритарному окрузі, що ще раз говорить про те, що і за партійними списками вони б не пройшли в парлямент, коли б не фальсифікація) і не реґіонал, то зразу ж „кишеньковий" суд призначав перерахунок голосів. І якраз в цей проміжок часу (між першим і другим рахуванням) відбувалося позорне дійство підміни бюлетенів реґіоналами, або їх купленими маріонетками. Адже перший підрахунок давав точну кількість бюлетенів, які потрібно було замінити, щоб переміг реґіонал.

Світова спільнота не повинна визнати ці „вибори" дійсними з двох поважних причин: провідники опозиції Юлія Тимошенко і Юрій Луценко були запроторені в тюрму за вигадані злочини, після чого сталася безпрецедентна фальсифікація підконтрольними реґіоналам виборчими комісіями результатів виборів.

Роман Кукуруза,
Сакраменто, Каліфорнія

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Відзначено 25-ліття домівки СУА в Дітройті

Учасниці свята (зліва): голова Окружної управи Ліда Яхницька, Ліда Колодчин і Таня Бедрус. (Фото: Олена Паливода)

Віра Крива

ДІТРОЙТ. – 23 вересня Дітройтська округа Союзу Українок Америки (СУА) відзначила 25-ліття заснування домівки СУА – єдиної власної будівлі серед усіх округ СУА. Присутність численних союзянок і гостей надала імпрезі величности та гармонії.

Голова організаційного комітету Таня Бедрус відкрила свято і передала ведення Руслані Пронко. Обидві ці активні союзянки – з новоприбулих.

Урочисто та піднесено прозвучав гимн СУА.

До слова запросили голову Округи Ліду Яхницьку, яка привітала присутніх з святом і підкреслила, що союзянки мають унікальну можливість зустрічей в домівці, збереження набутого в наших архівах, а також куточок для майбутніх поколінь.

До слова запросили Екзарха Української Греко-Католицької Церкви у Великобританії Гліба Лончину, який був на святі з мамою – довголітньою членкою СУА Орисею Лончиною.

Після обіду до продовження свята запросили Ліду Колодчин – почесну голову Управи СУА, почесну голову Округи та засновницю домівки. Л. Колодчин розповіла про минулі події, подала цікаві та докладні дані. Ідея придбання власної домівки зародилась ще в 1965 році. В 1975 році за справу взялася Округа СУА і на загальних зборах був вибраний будівельний комітет в складі Ольги Адамек, Фесі Сиділо, Павлини Будзол, Марії Сени, Роми Дигдало та Анастазії Вокер, яку вибрали головою комітету.

Для придбання фондів на будову домівки комітет влаштовував пікніки, продаж печива і вареників та брав участь у фестивалях. За деякий час плян будови поширили, вирішивши збудувати також приміщення для старших людей та музей. Для цього почали проводити по всій громаді збір грошей. З'явилась можливість придбати земельну ділянку.

Гроші позичили кредитівка „Самопоміч", Ф. Сиділо та один з підприємців. Але міська влада у Ворені не дозволила будувати комплекс, то землю продали.

В 1977 році Округа СУА, головою якої була Р. Дигдало, знову позичила гроші в кредитівці і купила шість акрів землі.

Організували корпорацію „Українське село" і попросили А. Вокер бути її головою. Корпорація, діставши від Федерального уряду позичку понад 6 млн. дол., купила у СУА землю. Управа СУА подарувала на будову села 13 тис. дол. і повернула позичені нею гроші.

Округа СУА й далі не мала свого приміщення. Коли головою округи в 1980 році стала Л. Колодчин, було зосереджено увагу на будинку з трьома крамницями, власник якого жив на Фльориді. Л. Колодчин розшукала власника і переконала його

(Закінчення на стор. 10)

Вшановано Володимиру Лучків

Оксана Закидальська

ТОРОНТО. – 5 жовтня в провінційному парляменті відбулося нагородження Володимири Лучків грамотою „Ontario Senior Achievement Award", яку вручив лейтенант-губернатор Дейвида Онлей в присутності міністра Лінди Джефрі. На церемонії також були члени родини В. Лучків та Іроїда Винницька.

В. Лучків вже багато років працює як доброволець в Українському Канадському дослідчо-документаційному центрі (УКДДЦ) в Торонто. Коли її у вересні сповнилося 90 років, члени і дирекція УКДДЦ відзначили цей ювілей маленьким прийняттям.

Але не тільки українська установа цінить її добровільну працю. Уряд провінції Онтаріо, через своє міністерство, відповідальне за сеньйорів, встановив відзначення „Ontario Senior Achievement Award" для тих, які зробили значний вклад в громадське життя після досягнення пенсійного віку.

Перше відзначення було надане в 1985 році. Цього року було 90 кандидатів. З них 20 сеньйорів з провінції Онтаріо були відзначені.

В. Лучків, працюючи від 2005 року в УКДДЦ, з групою добровольців під наглядом архівара І. Винницької створила систему упорядкування матеріялів.

Володимира Лучків одержує грамоту від лейтенанта-губернатора Дейвида Онлея. Зліва – міністер Лінда Джефрі. (Фото: Юрій Лучків)

Молоді сумівці з Америки відкривають Україну

Христя Бігун

Декілька років тому Спілка Української Молоді (СУМ) започаткувала нову „Програму обміну", з допомогою якої відбувається обмін ідеями та практичним досвідом між виховниками та впорядниками обох країн. Цього року четверо сумівців з Америки працювали в літніх таборах в Україні. Крайова управа СУМ доручила цю місію Маркіянові Блажейовському з осередку в Джерзі-Сиbі, Ню-Джерзі, Соломії Пилипів з осередку Випані, Ню-Джерзі, Ользі Тимуш та Христині Шняк з осередку Чикаґо. У липні вони вирушили до Львова, щоб відкрити для себе Україну, а потім написали спогади про той досвід, уривки яких вміщено нижче.

Маркіян Блажейовський: „Наша подорож розпочалася зі Львова, де ми на власні очі побачили це чудове місто. Після кількох днів у Львові ми вирушили в село Комарів, де мав відбутися табір. Ми зустрілися з українцями, з якими таборували наступні три тижні.

Для мене та моїх друзів це був перший досвід роботи виховниками в таборах України. У мене були деякі труднощі з плянуванням деяких занять через те, що моїм загальним знанням про історію України бракувало глибини, і завжди поставало питання мови – як висловити свої думки українською мовою. Але загалом це не створювало великого клопоту, тому що кожен намагався допомогти.

Я відчуваю задоволення від подорожі в Україну та зустрічей з новими друзями, яких ніколи не забуду".

Христина Шняк: „Нові люди, з якими я познайомилася, збагатили моє перебування своєю відкритістю та бажанням розповісти про особливості таборового життя. Найціннішим досвідом було усвідомлення, що, незважаючи на відмінності, наші загальні сумівські цілі й цінності об'єднують нас та підносять відчуття гордости за те, що ми носимо ім'я сумівців та українців.

Хоча перебування поза межами звичного комфорту іноді може створювати труднощі, я раджу всім впорядникам та виховникам брати участь у цій програмі".

Соломія Пилипів: „Для мене можливість працювати в таборах в Україні була дуже несподіваною. Я очікувала побачити відмінності між двома країнами, але насправді знайшла більше подібностей. Усвідомлення того, що, живучи в різних країнах, ми маємо цінності, які об'єднують нас, наповнює надзвичайним відчуттям. Було надзвичайно легко знаходити друзів, бо кожен зустрічав тебе з відкритими обіймами.

Мені надзвичайно сподобалося співати вечорами ті пісні, які ми любимо співати в таборах в Америці. Ця поїздка показала мені, що СУМ в Україні має чудові можливости для росту, тому що по всьому світу є люди, які готові відстоювати цінності нашої організації".

Ольга Тимуш: „Хоча пристосування до українських реалій життя не завжди було простим, три тижні, проведені в Україні цього літа, стали найбільш вартісним періодом мого життя. Протягом того часу я налагодила тісні особисті стосунки з новими друзями, з якими пляную підтримувати контакти в майбутньому.

Спершу, коли ми прибули в табір, мені залишалось тільки дивуватись, що доведеться виживати протягом трьох наступних тижнів. Але я повністю занурилась у незнайоме культурне середовище, яке ніколи до того не усвідомлювала, у всіх його ектремальних формах. Для всіх я була американкою, яка приїхала в гості, жила в полоні власних очікувань, але змогла переступити через ті стереотипи, з якими багато американців сприймають Україну. Саме тоді я змогла повністю віддатися своїм враженням і полюбити таборове життя з усіма його 80 учасниками – досвід, який вже ніколи не зможу забути".

Переклад: **Віктор Курилик**

В таборі подружилася молодь з США та України. (Фото: Христя Бігун)

Пластуни почали новий рік праці

ЕДМОНТОН, Альберта. – Новий рік праці едмонтонської станиці почався, як звичайно, реєстрацією в домівці, що відбулася 15 вересня. Після реєстрації відбулися перші сходини юнацьких гуртків віком 12-17 років, новацьких гнізд (6-11 років) і пташенят (від трьох до п'яти років). Відтепер сходини цього виховного сектору відбуваються щосуботи.

21 вересня Осередок праці сеньйорату влаштував зустріч членів і громадськости з Начальним пластуном, д-ром Любомиром Романковим. Хоч д-р Л. Романків проживає в США, він має глибоке коріння в Едмонтоні. Тут пройшли його юнацькі роки, він займав різні пости в станиці, зокрема виховника, кошового й станичного. Отже, його зустріч у домівці була передусім з давніми друзями й знайомими. Він оповів присутнім про стан Пласту в світі загалом, а в Україні зокрема.

Розмова перейшла на його професійну працю, і Л. Романків розповів, як працював над мініятюризацією електронних приладів. Наприклад, він домігся того, що в діяметрі людської волосини можна зробити 32 проводи. Такі винаходи мали неймовірно широке застосування передовсім у комп'ютерах, мобільних телефонах та інших подібних приладах. Він сказав: „Коли ви натискаєте будь-яку клявішу комп'ютера, пам'ятайте, що за тим криється сім патентів". А це – його патенти.

Святкове відкриття пластового року відбулося 30 вересня. Пластове товариство зібралося на Службу Божу в Українській греко-католицькій церкві св. Юрія Переможця, яку відправили парох о. Антин Тарасенко й колишній пластун, єромонах Іриней (Пристаєцький).

З церкви усі переїхали до конференц-центру „Шато-Люї" на збірку, яка була формальним закінченням святкувань 100-річчя Пласту.

Станична старшина подякувала всім, хто вклав багато годин праці, щоб табори, з'їзди, сходини і всі інші заняття минулого року були успішні. Зокрема висловлено подяку Христі Тетеренко, яка очолювала комітет ювілейного бенкету, і Наді Вархолі, Оксані Зміївській, Ксені Мариняк, Ані Сливинській, Борисі Струк, Славці і Яремі Шулякевичам, які працювали з нею; С. і Я. Шулякевичам за відновлення пластової опери „Синдерела"; Наді Цинцар і Миронові Стефанову, які

(Закінчення на стор. 16)

ПОВІДОМЛЕННЯ

13 Річні загальні збори
Товариства Допомоги Сиротам в Україні

відбудуться

в суботу, 1 грудня 2012 р. о год. 3-ій по пол.

в бюрі Товариства
136 2-га Аве, 5-ий поверх
Ню-Йорк, Н.Й. 10003

Присутні матимуть чудову нагоду запізнатися з діяльністю та плянами цієї організації на майбутнє. На зборах звітуватимуть голова, касир, секретар (реєстратор) та голова Ради директорів.

Опісля запити від гостей.

МИСТЕЦТВО

Виставка „Рон Костинюк. Мистецтво як аналог природи“

НЮ-ЙОРК. – Виставка конструктивістської скульптури „Рон Костинюк. Мистецтво як аналог природи“ відкрилася в Українському Музеї 21 жовтня і діятиме до 13 січня 2013 року. До виставки увійшли 28 унікальних рельєфів-скульптур у стилі конструктивізму.

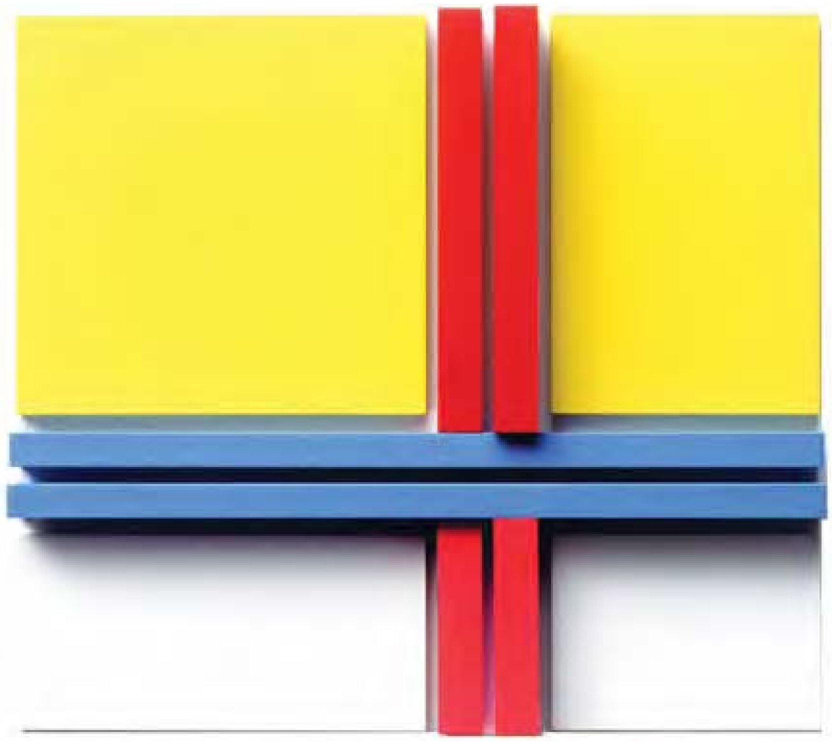
Виставка передає захоплення Р. Костинюка біологією та структурними процесами в живій природі, а також його зацікавлення такими модерністами та конструктивістами, як Пабло Пікасо, Олександер Архипенко, Чарлз Бідерман, Наум Ґабо та Володимир Татлін.

Вибрані твори мистця охоплюють період 1967-2011 років, представляючи еволюцію його конструктивістських рельєфів-скульптур на прикладі кількох циклів, показових для його творчого доробку.

Роботи Р. Костинюка виставлялися в багатьох містах Канади, США, Азії та Европи, їх включено до багатьох музейних та приватних колекцій. З ними добре обізнана мистецька громадськість Чикаґо: від кінця 1960-их років роботи Р. Костинюка входили до виставок „Структуристи в Казимирській ґалереї“ – та „Рельєф/конструкція/рельєф“ у Музеї сучасного мистецтва. Останню виставку було згодом показано в Музеї Герон в Індіянаполісі, Академії Кренбрук у Блумфілд-Гілзі, Мичиґен, та Музеї ім. родини Гай в Атланті, Джорджія. Виставка „Мистецтво як аналог природи“ спочатку була показана в Українському Інституті Модерного Мистецтва в Чикаґо під назвою „Рон Костинюк. Конструкція/Нео-конструкція“.

Р. Костинюк знайомить глядача з основними елементами самого життя. Як листок складається з безлічі живих клітин, так і геометричні форми Р. Костинюка розміщено в чітко прорахованих конфіґураціях кольору, світла й тіні, що утворюють органічно збудовані композиції.

Р. Костинюк народився в містечку Вако, Саскачеван, у 1941 році. У 1959-1963 роках він вчився на факультетах наук та мистецтв і педагогіки Університету провінції Саскачеван, у 1967-1969 роках – на факультеті мистецтва й дизайну Університету провінції Альберта. В Університеті штату Вісконсин отримав ступінь маґістра наук та образотворчого мистецтва. Тепер він викладає в Університеті міста Калґарі (Альберта).

Рон Костинюк. Структура-рельєф з циклу „Площини“ (1968).

До виставки випущено каталог, у якому представлено понад 100 робіт і подано огляд творчого шляху цього плідного майстра.

Адреса музею: 222 East 6th St., (between Second and Third Avenues), New York, NY 10003. Години відвідування: від середи до неділі з 11:30 ранку до 5-ої год. по полудні.

Український Музей

Відзначено 25-річчя...

(Закінчення зі стор. 8)

продати будинок.

Деякі союзянки після продажу землі під „Українське село“ зажадали повернення внесених ними гроші на будову. Наступна голова округи О. Лончина мала багато клопоту з поверненням цих грошей, але з допомогою управи і Христі Панасюк виплачено потрібну суму.

На початку 1985 року вибрано новий будівельний комітет, який очолила Л. Колодчин. У комітеті працювали Р. Дигдало, Х. Панасюк, Олена Лісківська, Стефа Оглобляк, д-р Марія Балтарович, Наталія Гевко, Олена Климишин. О. Лончина входила до комітету як голова Округи.

Надійшли пожертви від різних доброчинців, зокрема заповіт на 7,000 дол. від Фелини Любенецької та 500 дол. від Анни Лужецької. В червні 1986 року було підписано угоду на на купівлю будинку у Ворені.

Новий проєкт: „Соломія – Sole Mio"

Співає Ольга Муль. (Фото: Дзвінка Челепіс)

Дзвінка Челепіс

ЛЬВІВ. – 23 вересня минуло 140 років від дня народження славетної оперної співачки Соломії Крушельницької. З нагоди цього ювілею в Україні, Росії та Італії було проведено ряд заходів на її пошану.

У Львові, де талановита українка починала здобувати музичну освіту, 30 жовтня у приміщенні Музично-меморіяльного музею Соломії Крушельницької відбулася презентація проєкту „Соломія – Sole Mio" до 140-річчя співачки.

Під час презентації відбувся показ промоційного фільму, знятого студією „Pidkova-music" за фінансового сприяння продюсера Алекса Ґутмахера (США). Головними дійовими особами є працівники музею, які вивчають і популяризують життя і творчість великої українки. У фільмі використані матеріяли, фотографії та особисті речі С. Крушельницької. Це, фактично, кіноекскурсія музеєм-будинком, де раніше проживала С. Крушельницька.

На презентації були присутні шанувальники творчости оперної діви, музиканти, журналісти. У виконанні оперної співачки Ольги Муль прозвучали пісні з її репертуару.

Проєкт „Соломія – Sole Mio" розпочнеться у 2013 році і концертами помандрує американськими та канадськими містами. У програмі проєкту – перегляд фільму „Скарби Соломіїного дому" та концерти у виконанні української оперної співачки Любови Шибчик з Ню-Йорку.

Кінострічка буде представлена у США та Канаді (Ню-Йорк, Вашінґтон, Чикаґо, Філядельфія, Ванкувер, Торонто, Монреаль).

Головною метою проєкту є популяризація життя та мистецького доробку С. Крушельницької та презентація діяльности Музично-меморіяльного музею С. Крушельницької у Львові. До проєкту долучаться американські виконавці, вестиме програму Світлана Махно, до праці над сценарієм запрошено письменника Василя Махна.

До речі, у 1928 році С. Крушельницька з великим успіхом концертувала в Ню-Йорку (заля „Мекка-Авдіторіюм"), Дітройті, Чикаґо, Філядельфії, Пітсбурзі та Клівленді, а також у Канаді – в Монреалі та Вініпеґу.

Особливою несподіванкою на презентації у Львові було представлення точної копії костюму С. Крушельницької для ролі Чіо-Чіо-Сан з опери Дзузепе Верді „Мадам Батерфляй", в якому виступатиме Л. Шибчик, виконуючи арії Чіо-Чіо-Сан та інші вокальні твори. Автором костюму і перуки є талановита львівська мисткиня Олена Томин.

Ініціяторами проекту є Українсько-Американська Координаційна Рада (США), компанія „Artemes Entertainment Productions" (США), управління культури Львівської міської ради, Музично-меморіяльний Музей Соломії Крушельницької у Львові, продюсер А. Ґутмахер (США).

Алекс Ґутмахер розпочинає презентацію.

Спонзори: Торгово-промисловий дім „Левада", Українські авіолінії „Аеросвіт", компанія „Глечик", Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч".

У проєкті беруть участь Галина Тихобаєва – директор Музично-меморіяльного музею С. Крушельницької, Ірина Криворучка – головний хранитель фондів цього музею, Роман Грицевич – голова громадської організації „Незабутня Квітка", Оксана Челепіс – начальник відділу культури і мистецтв Управління культури Львівської міської ради, меценат Дмитро Волков, д-р Ігор-Деніел Бранован (США).

Подвійне свято в Українському музичному товаристві Альберти

Ольга Логвиненко

ЕДМОНТОН, Альберта. – Концерт музики з нагоди 100-річчя з дня народження співзасновника Українського музичного товариства Альберти (УМТА) Сергія Яременка та 40-річчя Товариства відбувся 28 жовтня в Домі української молоді в Едмонтоні. Концерт і архівну виставку організувала управа товариства.

УМТА було засноване 27 лютого 1972 року при участі чотирьох українських музик, які вирішили, що українська професійна громада і любителі української музики повинні мати своє власне музичне товариство. Засновниками були Неоніля Дмитрук, Марія Дитиняк, Ірина Павликовська і С. Яременко. Організація взяла собі за ціль плекання знання і почуття любови до української музики серед української спільноти, та почуття пошани для неї серед інших громадян.

Концерт почався співом „Достойно є" у виконанні Оксани Тарнавської, Наталі Онищук, Ірини Тарнавської, Івана Гука, членів хору парафії св. Юрія Переможця. Це частина Літургії, однієї з двох, які скомпонував С. Яременко.

Ведуча програмою, голова УМТА Люба Бойко-Бел відкрила концерт, привітавши гостей, зокрема Митрополита Юрія, Владику Іларіона, священиків, голову едмонтонського відділу Конґресу Українців Канади Любу Федущак та всіх присутніх.

Ведуча згадала про успіхи УМТА за 40 років існування, пом'янула С. Яременка, щирого працівника в галузі музичної спадщини Едмонтону.

Народився С. Яременко в Басарабії, консерваторію закінчив в Чернівцях, після довгих мандрівок опинився в Канаді. В Едмонтоні працював 45 років диригентом церковного хору храму св. Іллі, хору „Верховина", співкерівником жіночого ансамблю „Мережі". Він створив понад 100 вокальних, хорових і дитячих творів.

Далі був виступ дитячого хору при Українській католицькій катедрі св. Йосафата (диригент та акомпаніятор Інна Лужанець, директор Кася Антошко). Про історію УМТА розповіла М. Дитиняк.

З материнським почуттям жіночий хор заспівав пісню „Колискова" на слова Лесі Українки). Пісню „Тобі, Володарко" на слова Тетяни Федорів виконала формація хору „Верховина" при Спілці Української Молоді (диригент Галина Лазурко, фортепіяновий супровід Маркіян, Олесь і Галина Лазурки та Соня Іщенки). Учениця Марічка Овчаренко зіграла на скрипці пісню „Веснянка".

Довголітня учениця С. Яременка і його акомпаніяторка Христина Чепига вислала привіт, в якому вона сердечно згадала свого учителя і ментора.

Під час перерви можна було оглянути архівну виставку, яку приготували М. Дитиняк і Ксеня Мариняк.

Після перерви виступив жіночий ансамбль „Мережі" (Єлисавета Лісова-Андерсон, Леся Чумер, Мирослава Фодчук, Леся і Марійка Лісові, Галина Магус, Ірина Рогожинська, Ірина Шмігельська, Олеся Талпаш, Мирослава Загарія – керівник, фортепіяновий супровід – І. Тарнавська). Далі молоденька скрипачка Дарія Подільська заграла два твори (фортепіяновий супровід – І. Тарнавська). Жіночий хор „Дніпро" виконав пісню „Лебеді материнства" (слова Василя Симоненка, музика Анатолія Пашкевича).

Мішаний хор заспівав лемківську пісню в обробці С. Яременка „Гей, тече річенька" і пісню „Плугатарі" – другу частина кантати „Завойовники прерій" на слова Яра Славутича (диригент хору І. Шмігельська, фортепіяновий супровід – І. Тарнавська).

На кінець ведуча представила організаційний комітет свята, у якому були М. Дитиняк, Галина Котович, К. Мариняк, Орися Олійник, І. Тарнавська, К. Федина, І. Шмігельська, Л. Бойко-Бел.

Співає хор „Дніпро".

ПОДОРОЖІ

Біля літописних градів Данилів і Стіжок

Першу писемну згадку про княжі гради Данилів і Стіжок знаходимо в „Літописі руському": про Данилів у 1240 році, про Стіжок – у 1259 році. Згадки стосуються монголо-татарського загарбання наших земель. Разом з Крем'янцем, Вишнівцем, Збаражем, Підкаменем ці міста творили захисний щит в оборонному ланцюгу з півдня.

Данилів був в XI-XIII ст. неприступною фортецею. Княжий замок, адміністративні і господарські будівлі з усіх сторін були обнесені земляними валами з кам'яними мурами і сторожовими вежами на них. З самого низу гора була оточена ще одним кільцем земляних валів, за якими знаходилися рови, наповнені водою річки Іловиці.

Із зникненням з історичної карти міста Данилів, містечко Стіжок продовжувало ще якийсь час залишатися важливим оборонним градом. З 1366 року містечко належало до луцького і волинського князя Любарта і було тісно пов'язане адміністративно-територіяльно, економічно і політично з Луцьком, а в 1392 році Стіжок з цілою волостю належав князеві Левові Свидригайлові Ольгердовичеві. В XV ст. – власність королівщини. Тут польські королі після Люблінської унії 1569 року побудували замок, у який приїздили на відпочинок. У XVI ст. місто стало власністю князів Святополків-Четвертинських, потім – князів Збаразьких, від них перейшло до князів Вишневецьких, а з 1725 року належало князям Радзивілам.

У XVII ст. Стіжок втратив статус міста і став звичайним селом південної Волині.

Волинь в усі віки славилась своїми печерними анахоретськими, келіотськими, спільножитними монастирями, храмами, чудотворними іконами, мучениками, преподобномучениками святого українського православ'я.

На захід від Данилової гори була Троїцька гора, де зберігся помонастирський мурований храм з пізнішою добудовою, фундаменти будівель монастирських келій, а з східньої сторони гори збереглися рештки давнього печерного монастиря-скиту X-XII ст., ровесника княжого граду.

Ця свята обитель належить до тих перших печерних монастирів Волині, який пізніше ченці-келіоти перенесли на вершину гори, а зруйнований татарами монастир воскрес в добу Іова Почаївського XVI ст., який вибудував над печерною обителлю невелику муровану церкву св. Трійці, від якої пішла назва гори – Троїцька.

В цій святині давнього Стіжка збереглася до наших днів чудотворна ікона св. Трійці, яка, можливо, походить ще з часів монастирських. Данилов гору часто називають ще й Спаською, і саме на ній, на думку автора, знаходилась обитель в ім'я Преображення Господнього.

На горі є залишки великої руїни: земляні вали, камені-валуни з фортечних стін і веж, джерела з цілющою водою, печери в західній частині гори. Тут був печерський монастир, як і на Троїцькій горі.

Назва гори Спаська має подвійне походження – в ім'я Господа нашого Спасителя та від печерного монастиря, в якому спасалися ченці- відлюдники.

Біля підніжжя гори Данилової, на берегах річки Іловиці, притоки річки Ікви, виросло село Антонівці. В кінці XIX ст. були тут два невеличкі підприємства – тартак і гута скла і виготовлення скляних виробів.

Найбільшою святинею села була Церква Різдва Богородиці з 1795 року збудована на місці, де була віддавна дуже стара церква.

Мешканці села Антонівці завжди мали високу національну свідомість, а під час німецької окупації біля села розташувався штаб групи „Південь" Української Повстанської Армії під командуванням „Енея".

Біля храму Різдва Пресвятої Богородиці було поховано курінного „Осипа", який загинув в бою з червоним військом в Суразьких лісах. На його похороні були присутні „Максим Рубан" (Микола Лебідь) і командир групи „Еней". У 1948 році село було ліквідоване, а на місці селянських садиб насаджено дерева. Церкву Різдва Пресвятої Богородиці 1979 року спалили.

Колись тут було село Антонівці.

Юлія Чернюк, жителька села, розповіла, що село оточили енкаведисти на другий день після Пречистої 1948 року. Вони били вікна, розрубували двері, знімали покрівлі, розтягували стіни житлових і господарських будівель. Одночасно ішло масове пограбування селян. Забирали все – картоплю, сало, птицю, худобу, реманент та інше.

Коли батько Ю. Чернюк запитав у головного ката Талейка, чому його бандити забрали в нього все, то відповів: „Це платня за роботу".

Палій церкви лісник Володько довгі роки був паралізований і самотньо лежав в хаті, а незадовго перед смертю повідомив сусіда, як червоні кати підбили його на цей жахливий злочин, за який його Господь так покарав.

Я відвідав Антонівці з о. Андрієм Любуньом, настоятелем парафії Вознесіння Христового в селі Велика Іловиця, Тернопільської области.

Він розпочав відбудову спаленої церкви Різдва Пресвятої Богородиці і вже зробив перші кроки в цій справі. У видатного луцького іконописця Степана Шкамарди я купив високомистецьку ікону Божої Матері, і разом з студентом Романом Третяком 7 квітня ми вирушили до сіл Лишня, Стіжка, Антонівець, Малої і Великої Іловиці. В селі Смига нас забрав о. А. Любунь своїм стареньким автом.

В селі Лишня, ліворуч від шляху, є джерело св. Анни – перша святиня в Антонівецькому молитовному комплексі. Тут споруджено церкву-капличку.

Проїхали багатостраждальний Стіжок, якого спалили гітлерівці весною 1943 року і вимордували більшу частину його жителів. За село Стіжок німці дорого заплатили власною кров'ю: в бою з УПА мали 90 вбитих і поранених.

Ми зупинилися біля церковища, напроти якого через дорогу було давнє кладовище. На церковищі вже підготовлений до будови фундамент – єдине, що лишилося від спаленої церкви, та ще цегляна огорожа навколо нього з кованими залізними воротами. Оглянули прадавні кам'яні хрести XVII-XVIII ст. Їх вціліло тут 20, різної величини і мистецької вартости, серед них багато з доби Козаччини. Два ковані металеві надбанні хрести, які вціліли, о. А. Любунь хоче поставити на куполах відбудованого храму.

В Антонівцях нині лише 20 будинків, але не всі заселені, а мешканців лише 21 особа. Це поворотці з Сибіру, охоронці минулого села і повстанської слави Віктор Омельчук, покійний батько якого був нагороджений Лицарським Хрестом та грамотою від Миколи Плав'юка, його дружина Валентина Омельчук-Еленберґер, німкеня за походженням, родичі якої вивезені були москалями на Алтай.

Від них дізналися про історію цього реґіону, записали невідомі нам імена повстанців.

В церкві Вознесіння Христового у Великій Іловиці передав ікону Божої Матері Почаївської для монастиря, залишив кілька десятків своїх книг. На вершині гори оглянули рештки земляних валів, які опоясували літописне місто, печерний монастир, напилися цілющої води з джерела і залишили цю святу землю з вірою, що постануть в недалекому майбутньому тут нові святині наші, і жоден ворог Української Церкви не зруйнує їх.

Володимир Рожко,
Луцьк

В Україні...

(Закінчення зі стор. 1)

на серйозні прогалини в українському виборчому законодавстві, які наразі призвели до процедурних суперечок між Верховною Радою та Центральною виборчою комісією щодо прийняття рішення та фінансування запропонованих перевиборів у п'яти округах.

„Наразі ми маємо ситуацію, коли кожна з обох поважних інституцій стверджує, що саме обов'язок іншої передбачає винесення правового і фінансового рішення про ці перевибори. У тому випадку, якщо вихід з цього глухого кута не буде знайдено, вірогідним результатом стануть п'ять постійних незаповнених місць у парляменті та позбавлення голосу понад 700 тис. виборців", – заявила голова місії сенатор Рейнел Андрейчук.

ПОСТАТІ

Дон Іван з Анакапрі

Роман Ференцевич

У квітні далекого 1953 року автор цих рядків подорожував Італією. В Римі, серед іншого, побував в Українській Папській семінарії на Джаніколо, де передав вітання від свого батька Преосвященному Єпископові кир Іванові Бучкові, тоді Апостольському візитаторові для українців-католиків у Західній Європі. Владика Іван, довідавшись, що я пляную відвідати знаменитий острів Капрі, попросив мене передати кілька книжок о. Іванові Хоменкові, ЧСВВ, який в Анакапрі, гористій частині острова, займався перекладом Святого Письма українською мовою.

Через кілька днів я вже був в Анакапрі і, згідно з інструкціями Єпископа І. Бучка, віднайшов церкву св. Софії та в парафіяльному домі запитав про „дона Івана". Вийшов високий, статечний чоловік, і я привітав його словами: „Слава Ісусу Христу!". Тут треба згадати, що я був в однострої американського вояка, бо служив тоді в Німеччині. Отець Іван, зі здивуванням на обличчі, відповів: „Слава навіки! А хто Ви такий будете?"

Розмова наша тривала довго, о. Іван пригостив мене італійським хлібом, смачним сиром і червоним вином. На моє прохання, він розповів трохи про себе та свою напружену працю.

Іван С. Хоменко народився 11 листопада 1892 року в Старому місті, найдавнішій частині Вінниці. Починаючи з 1913 року, спочатку вивчав філологію в Київському університеті, потім в університеті Відня, а згодом також – філософію і богословські науки в Римі. Він був поліглотом, знав стародавні латинську, грецьку, арамейську та гебрейську мови і модерні німецьку, французьку, англійську та італійську. Крім Австрії, певний час І. Хоменко жив у Франції і Швайцарії, вчителював в університетах і гімназіях.

3 листопада 1940 року в Римі він постригся у ченці в згромадженні Чину св. Василія Великого (ЧСВВ). До закінчення Другої світової війни о. І. Хоменко працював у Ватиканській адміністрації, а відтоді решту 40 років свого життя присвятив повністю перекладові Святого Письма на сучасну українську літературну мову та пов'язаним з тим дослідженням.

Великим покровителем і фактично ініціятором, який остаточно переконав о. І. Хоменка зайнятися перекладом Святого Письма, був Єпископ, згодом Архиєпископ І. Бучко, який спочатку підтримував по змозі о. Івана фінансово та постачав його необхідними книжками. Підтримували о. І. Хоменка також його Брати-василіяни, а від 1956 року – Священна Конґреґація Східніх Церков.

Для своєї праці о. І. Хоменко обрав тихий куток в Анакапрі, гористій частині острова Капрі. Чому саме цей невеликий острів у Неаполітанській затоці, який був курортом ще для стародавніх греків, римських імператорів, пекельних піратів, европейських королів та міжнародної знаті аж до наших днів? Зовсім правдоподібним можна вважати, шо це місце обрав о. І. Хоменко, бо читав „Щоденник" свого вінницького земляка, письменника Михайла Коцюбинського.

На другий день після перших своїх відвідин Капрі, в листі до своєї дружини Віри з 15 червня 1909 року, письменник писав: „...Спочиваю нарешті на Капрі, цьому острові чудес, де маю якраз все те, що мені потрібно: сонце, чудесне і чисте, запашне од моря та ароматів гірських трав повітря. Маю нарешті спокій... Отож я надзвичайно радий, що вибрав якраз Капрі, сей земний рай"...

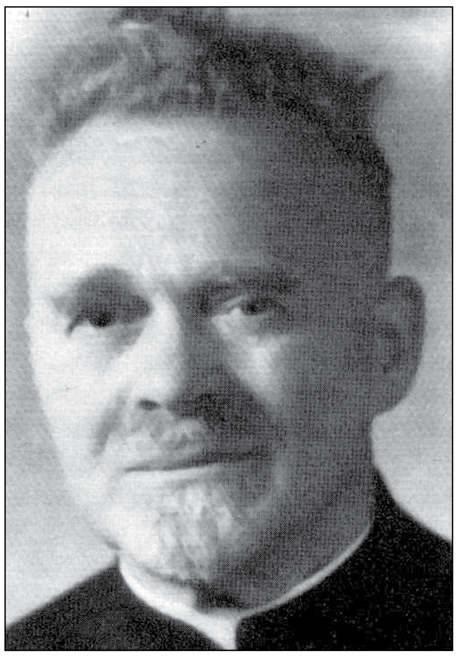
Чи може бути краще місце для перекладу Святого Письма, ніж „земний рай"?

Сьогодні населення Анакапрі становить понад 6,000 осіб; 60 років тому там було, певно, десь половину цього числа.

Дуже швидко після прибуття туди о. І. Хоменка його вже знали всі. Він любив проходжуватися вранці та молитися на чотках. Привітно вітався з усіма перехожими, дітям роздавав цукерки, гімназисти і студенти приходили до нього на безкоштовне репетиторство. В разі потреби, о. Іван виручав пароха Анакапрі Кармелє Рафаелє Фараче, служачи Меси, брав активну участь у процесіях з нагоди свят св. Антонія Падуанського, патрона Капрі, чи у свято Божого Тіла.

Як згадує у своєму дуже теплому спогаді журналіст Рафаелє Вакка, який знав о. І. Хоменка ще як гімназист, о. Іван виписував ватиканський щоденник „L'Osservatore Romano", слухав клясичну музику й україномовні програми Радіо Ватикану, мав зустрічі і розмови з видатними людьми з усього світу, які періодично побували на Капрі, в тому числі, наприклад, з графом Джузеппе Бенічеллі, архітектором Тоні Паанакером, бразилійським режисером Альберто Кавальканті та англійським письменником Ґремом Ґріном. „Люди мали його за велетня, – пише Р. Вакка, – якому віра дала силу духовности і добра".

Завершивши переклад Святого Письма, о. І. Хоменко передав його на власність своєму чернечому Чинові св. Василія Великого. Чин створив експертно-богословську комісію з видатних своїх учених для відредаґування первісного тексту. Мовну редакцію провели відомі в діяспорі

Отець Іван Софронович Хоменко, ЧСВВ

письменники Василь Барка, Ігор Костецький та проф. Михайло Орест-Зеров. Сам о. Іван виїхав з Анакапрі до обителі Отців-василіян в Мондері, Канада.

Святе Письмо у перекладі о. І. Хоменка на сучасну українську літературну мову вийшло друком в Римі у 1963 році у Видавництві Чину св. Василія Великого. Після того, як автор перекладу прочитав його, він мав серйозні застереження до деяких виправлень, здійснених Видавничою комісією. Писав листи до високопоставлених представників церковної влади, але його протести залишилися в загальному марними. Тоді о. І. Хоменко вирішив самому взятися за відновлення свого первісного тексту. У цьому ділі його підтримав Патріярх Йосиф Сліпий, давши йому притулок для праці в Кастельґандольфо, а потім – при Українському Католицькому Університеті в Римі.

Але о. Хоменко тужив за спокоєм свого улюбленого Анакапрі й остаточно перебрався туди, винайняв скромненьку кімнату у віллі „Геліос" і енерґійно взявся до роботи. Отець І. Хоменко виготував повний виправлений текст свого первісного перекладу Старого і Нового Завітів. Новий Завіт вийшов друком у Римі в 1989 році під егідою Українського Католицького Університету. На жаль, його автор не тримав цього тому в своїх руках, бо відійшов у Вічність за сім років перед тим.

Отець І. Хоменко вів типовий для ченця спосіб життя: жив у малій кімнаті з одним спартанським ліжком, малим столиком і трираменним хрестом на стіні. Працював кожного дня, їжа його була дуже невибаглива. Якщо залишався маленький шматочок хліба, він зберігав його в окремій торбині, щоб передати згодом тим, хто тримав курей. Нічого їстівного не могло пропасти – згадував у своєму спомині журналіст Р. Вакка, бо, будучи українцем, він, як ніхто інший, знав ціну хлібові. З роками зір його підупав, йому приходилося тяжко читати. Він частіше ходив у пишну острівну природу Капрі і з своєї торбини годував окрушинами птахів.

У п'ятницю, 10 квітня 1981 року, о. І. Хоменко помер в Анакапрі на 89-му році трудолюбного життя. В окремо виданому повідомленні з його фотографією говориться (цитую у власному перекладі з італійської):

„Парафіяльна громада Анакапрі, далека від Його Батьківшини, яка прийняла Його посеред своїх синів, шанувала за Його культуру, черпала з Його моральних чеснот та священицьких достоїнств віри й людяности, – пам'ятає про Нього в молитвах та з любов'ю.

...Його тлінні останки зберігаються на Анакапрійському цвинтарі до часу Воскресіння"...

По сьогоднішній день до каплиці-усипальні приходять анакапрійці, щоб помолитися і доткнутися ніші о. І. Хоменка, прохаючи про здоров'я і ласки.

Український мандрівнику! Коли побуватимеш на острові Капрі, відвідай старий цвинтар в Анакапрі і в каплиці-усипальні поклади квітку до ніші з прахом о. Івана С. Хоменка, ЧСВВ – перекладача Святого Письма на сучасну українську літературну мову, і Людини, яка своєю шляхетністю прославила Україну серед італійців.

Александрія, Вірджінія

(Фотографії й матеріял італійською мовою надіслав авторові підприємець з Анакапрі Ciro Coppola, за що йому щира подяка).

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

ПОДЯКА НАШИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ

За час від 1 вересня 2011 р. до 1 вересня 2012 р.

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці висловлює усім своїм жертводавцям щиру подяку за підтримку нашої діяльності. Завдячуючи Вам, НТШ-А має можливість надавати стипендії аспірантам, докторантам, пост-докторським дослідникам, також гранти на підтримку наукових досліджень та освітніх проєктів у галузі україністики, представляти українську тематику на американських і міжнародних наукових конференціях.

Вагому фінансову підтримку НТШ-А надає на видавничі наукові проєкти в Україні, зокрема Науковому Товариству ім. Шевченка у Львові.

ПРОДОВЖУЄМО ОКРЕМУ ЗБІРКУ НА ПІДТРИМКУ ШЕВЧЕНКІВСЬКОГО ЮВІЛЕЙНОГО ПРОЄКТУ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ 200-РІЧЧЯ НАШОГО ПАТРОНА.

Стипендії і ґранти виплачуємо з іменованих Фондів, що їх записали для НТШ-А патріотичні члени нашої громади. Іменовані Фонди увіковічнюють імена фундаторів і є звільнені від податку. Фонди можуть бути призначені на специфічні проєкти чи теми, або можуть бути вільними.

Як і в попередніх роках, наше спонсорство українознавства в Північній Америці та в Україні в майбутньому залежатиме виключно від щедрости нашої громади, і тому ми закликаємо усіх, хто може собі на це дозволити, збільшити свої пожертви на НТШ-А, записувати на наше Товариство свої спадки, творити при ньому власні іменовані Фонди.

Подаємо список існуючих тепер іменованих Фондів при НТШ-А та їх призначень, згідно з побажаннями фундаторів.

Управа НТШ-А

На фонд «Ювілейний Шевченківський Проєкт» до 200-річчя Тараса Шевченка

$1,000 Dolinsky Adrian & Larissa, Procyk Anna
$500 Rubel Jaroslava
$250 Woloshyn Lydia
$200 Aminoff Nadja
$100 Diachuk Ulana, Karpevych Christine
$50 Koropeckyj Ivan, Lehkey Annie,
$30 Lehkyj Yaroslaw

На проєкт «Енциклопедія Української Діяспори»

$28,571 The Foundation of Friends of The Encyclopedia of Ukraine, Inc.
$4,000 Selfreliance Foundation Chicago

На фонд ім. Івана Фізера

$1,500 Fizer Irene
$250 Fizer Irene, Nigrin Albert
$150 Danko Joseph

На підтримку НТШ в Европі (Сарсель)

$13,500 X

Пожертви зі спадків

$833.00 Scolaro, Shulman, Fetter(Estate)

В пам'ять Ольги Кузьмович

$100 Matijcio Lesia, Rakowsky George, Hadzewycz Romana,
$50 AiPSD (Kuzmowycz)

В пам'ять Оксани Луцької

$200 Doberczak Tatiana, Voronka Roman,
$100 Petryshyn Walter

В пам'ять Леоніда Мостовича

$500 Deychakiwsky Yuri

В пам'ять Юрія Слюсарчука

$100 Tarnawsky Marta

Загальні пожертви

$10,000.00 Robert W. Johnson IV Charitable, Maciurak Wladimira

$6,130.00 Rechtyckyj Nestor

$3,000.00 Fidelity Charitable (Ihor Hayda)

$1,000.00 Popovych Orest

$500.00 Hoshowsky Christine, Rak Susanna & Ihor, Jakubowycz Stanley, Sklepkovych Oleh, Demus Charitable Trust UTA, Petryshyn Walter

$460.00 Chirovsky Leo

$250.00 Suma Yonkers FCU, Nychay Stephen

$200.00 Michtchenko Iouri, Hnateyko Myrom & Olha, Petryshyn Walter, Tarnawsky Marta, Leshko Alla, Rak Anna & Wolodymyr, Smolansky Oles, Kark John

$160.00 Znaienko Myroslava

$150.00 Strilbyckyj Alexander, Hlynsky Boris

$120.00 Lushnycky Alexander

$100.00 Wolowyna Oleh, Mostowycz Leonidas, Dykyj Daria, Dobczanska Olenka, Kostiuk Theodor, Terlecky John, Maksymowych Anna, Salak Wasyl, Oberyszyn Jaroslaw, Haliv Mykola, Grigorchuk Rostislav, Farion ODZA LLC

$60.00 Kushnir Alexandra

$50.00 Mazyar Oleg, Pylyshenko Orysia, Kiciuk Jaroslaw & Maria, Nebesh Orest, Sochynsky Anastasia, Ilezyszyn Wasyl & Olya (Dnister), Olds David & Natalie, Futey Bohdan, Kaczor Bohdan & Iwanna, Shmigel Nadia, Prokopovych Eriney, Stojko Myroslawa, Poletz Alexander, Levkov Serhiy, Rudensky George, Prokop Lydia, Nasaduke Irene, Strilbyckyj Alexander, Kortschmaryk Bohdan, Jakubowycz Daria, JP Morgan Chase (L. Prokop), Zazula Teodosij, Olynyk Stephen, Bihun Bohdanna, Myroshnychenko Myroslawa

$40.00 Dykyj Daria, Bilinski Zenon, Kuchar Martha, Poliszczuk Orest

$30.00 Stasiw Mykola, Shevchenko Luba

$25.00 Poliszchuk Anna, Shuya Natalie, Kuzmowych Chrystyna, Jarosewich Daria, Ermolowich Stephanie, Zacharchuk Borys, Pleskun Anna, Halushynsky George, Slyz Wolodymyr, Chudio Bohdan, Pawluk Borys, Kocybala Arcadia, Yurchuk Irenaeus, Liteplo Ronald, Nimylowycz Nadia, Kozak Ihor, Cetenko Wiaczeslaw, Zachar Zenon, Kulynych Myroslaw

$20.00 Pylyshenko Orysia, Iwanczyszyn Wasyl, Teslenko Maria, Shalenko Margarita, Choniuk Bohdan, Kazaniwsky Bohdan, Semuschak Stefania, Kobryn Atanas

$15.00 Lobay Ivan, Leshchyshyn Peter

$10.00 Slabyj Bohdan

СТИПЕНДІЙНІ ФОНДИ НТШ-А

Петра АНДРУСЕВА	- мистецтво
Осипа АНДРУШКОВА	- допомога бібліотеці
Дмитра БОБЕЛЯКА	- вільний
Ореста і Марії ГЛАДКИХ	- мистецтво, архітектура
Михайла ГРУШЕВСЬКОГО	- історія України
Наталії ДАНИЛЬЧЕНКО	- вільний
Олени ДЖУЛЬ	- перекладницька і видавнича ділянки
Василя і Софії ДМИТРЕНКІВ	- видавнича ділянка
Ксені КАЛМУК	- література
Константина КЕБАЛА	- медицина
Остапа КОТИКА	- історія Українських Січових Стрільців
Юрія КУЗЕВА	- видавнича діяльність і стипендії
Ярополка ЛАСОВСЬКОГО	- музична освіта
Івана ЛЕСЬКА	- вільний
Марка ЛЕПКОГО	- медицина
Ірини і Євгена МЕЛЬНИКІВ	- стипендії
Петра і Ольги МОЦЮКІВ	- видавнича ділянка, конференції
Володимира ОЛЕЙКА	- право
Любомира і Лариси ОНИШКЕВИЧІВ	- українська мова
Ярослава ПАДОХА	- право
Зенона і Юлії ПЕТЕШІВ	- музика (скрипка)
Володимира ПЕТРИШИНА	- математика
Ореста ПОПОВИЧА	- українська термінологія і правопис
Володимира і Ольги ПРОКОПОВИХ	- стипендії
Володимира і Анни РАКІВ	- економія, медицина, право
Івана РОМАНЮКА	- видавнича ділянка
Антона САВИЦЬКОГО	- вільний
Ярослави СИДОРАК	- вільний
Константина і Ольги СРІБНОЇ-РОГОЗИНСЬКИХ	- право, медицина
СУЖА	- журналістика
Українського Дому, Флінт, Мі	- історія визвольних змагань
Івана ФІЗЕРА	- українська література
Івана і Елизавети ХЛОПЕЦЬКИХ	- укр. і англомовні видання
Миколи ШПЕТКА	- допомога православним священникам
Ірини ЩЕРБАНЮК	- стипендії
НТШ-А	- вільний

Вчителі та гімназисти відвідали семінар у Німеччині

Юлія Гончар

ЧЕРКАСИ. – Перша міська гімназія бере активну участь у різноманітних міжнародних проєктах і програмах. Яскравим прикладом такої співпраці стало перебування 24 жовтня в Німеччині, у містечку Бад-Лібензелі землі Баден-Вюртемберґ, групи вчителів та гімназистів, де вони брали участь у міжнародному навчальному семінарі. Координатором проєкту з української сторони і керівником групи був директор гімназії – Сергій Саєнко.

До складу групи входили вчителі, декілька учнів, директори шкіл, педагоги.

Програма діє з 2008 року. За цей час близько 1,000 українців взяли участь у цікавих навчальних семінарах,частина семінарів була проведена в Україні. Українці висловлюють глибокі слова пошани організаторові семінарів з німецької сторони д-рові Карлгайцеві Дюрові, який є незмінним керівником проєкту.

Учасники мали змогу дізнатися про ситуацію в Евросоюзі. Відвідали Европейський Парлямент та взяли участь у зустрічах на найвищому рівні. Зокрема українців привітав віце-президент Европейського парляменту Райнер Віланд, який поділився своїм баченням подальшого розвитку Евросоюзу. Депутатка Европарляменту Ребека Гармс виявила глибоку обізнаність і заклопотаність станом справ в Україні, щиро та ґрунтовно відповіла на запитання педагогів і гімназистів.

З новітніми освітніми тенденціями та досягненнями учасників семінару ознайомили провідні спеціялісти Академії підвищення кваліфікації учителів і шкільних кадрів землі Баден-Вюртемберґ та Центру для вчителів університету міста Тюбінґену. Питання інтеґраційних можливостей Болонської системи та додаткового потенціялу дистанційного навчання розкрив у своєму виступі експерт Інституту політичної освіти К. Рот.

Організатори семінару переконані, що саме освіта відіграє провідну ролю у розвитку добрих взаємин між Україною та ЕС. Тож і для вчителів, і для учнів було підготовлено цікаву і різноманітну програму, презентаційні матеріяли, організовано рольові ігри та обговорення.

Навчальний семінар у Німеччині – один з численних заходів, що дозволяють впроваджувати міжнародні вимоги і практики у навчально-виховний процес гімназії. Загалом, Перша міська гімназія прагне дотримуватись міжнародних стандартів у сфері освіти і науки, підтримувати інтеґрацію у міжнародній освітній простір. Чимало гімназистів продовжують здобувати освіту за кордоном, беруть участь у міжнародних обмінах і стажуваннях. Повернувшись в Україну, вони впроваджуватимуть високі міжнародні стандарти у всі сфери розвитку рідної країни.

Коли педагоги та гімназисти навчались в Німеччині, гімназія приймала в себе вдома групу англійських підлітків з „Chilton Cantelo School".

Гості з Черкас під час зустрічі з Райнером Віландом, віце-президентом Европейського парляменту.

Українці вчаться в Болгарії

Олександер Костирко

ДОБРИЧ, Болгарія. – У вересні студенти з Черкас приїхали на перший дзвоник в Міжнародному університетському коледжі цього міста. Деякі – вперше, а дехто вже втретє.

У коледжі навчаються студенти з 20 країн світу – Болгарії, Німеччини, Англії, Румунії, Росії, України та інших. Вони отримують спеціяльності з туризму, економіки, управління. Після навчання кожен отримує два дипломи бакалавра – болгарський та англійський. Протягом навчання студенти проходять практику в престижних міжнародних компаніях США, Англії, Італії, Болгарії та інших країн.

Зараз в коледжі навчається понад 30 студентів з України, з них 20 – з Черкащини. Лариса Гаврик з Городища привезла на навчання свого меншого сина Олександра, а старший її син Михайло вже навчається на третьому курсі. Євген Корнілов та Ольга Лєвочкіна закінчили Черкаський правовий ліцей і разом вступили до цього університетського коледжу.

Добре відгукується про українських студентів ректор Тодор Радев. Він неодноразово бував в Черкаській області, а в Чигирині його прийняли в козаки.

Студенти з Черкащини та їхні батьки з ректором Тодором Радевим. (Фото: Олександер Костирко)

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

ВШАНУВАЛИ ОЛЕКСУ СТЕФАНОВИЧА

Інна Нагорна

МИЛЯТИН, Рівненська область. – Виставка книг серії „Бібліотечка Літературного музею Уласа Самчука в Рівному“ стала окрасою літературного свята в селі. Учасники ознайомилися з виданнями творів свого знаменитого земляка Олекси Стефановича, з книгами його сподвижників – Оксани Лятуринської, Леоніда Мосендза, Олега Ольжича, Галини Журби, Олени Теліги, Юрія Горліса-Горського та інших авторів.

Під час свята відкрито меморіяльну дошку О. Стефановичеві, вручено нагороду його імені письменникам Степанові Бабієві та Ніні Горик.

Юні милятинці читають вірші свого знаменитого земляка.

ПОДАРУНОК ВІД ПРОФЕСОРА

Олександер Панченко

ЛОХВИЦЯ, Полтавська область. – Інститут Українського вільного козацтва ім. Антона Кущинського за підтримки родини уродженця Лохвиці проф. Віктора Кутового у київському видавництві ім. Олени Теліги перевидав „Лохвицький історичний збірник“ – унікальне видання повітового земства, яке вперше побачило світ у київській друкарні товариства „М. О. Гіріч“ у 1906 році.

Працівники Лохвицького краєзнавчого музею ім. Григорія Сковороди з подарованими книжками. В центрі – Олександер Панченко.

У збірнику подано нариси побуту мешканців Переяславської землі від давніх часів до XVIII ст., історії козацьких сотень, що колись входили до складу Лубенського полку.

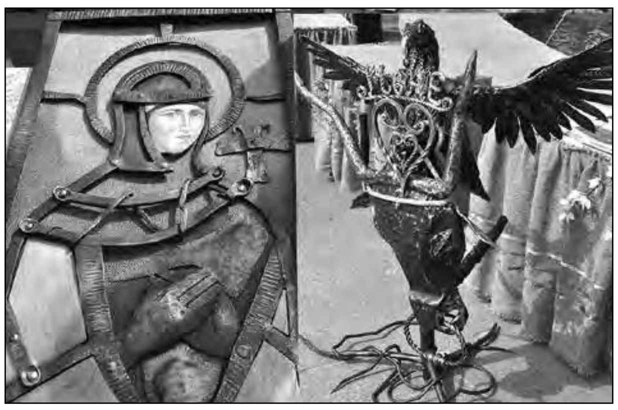
Першими отримали за дорученням В. Кутового в дарунок збірник його земляки – вчителі й учні Луценківської та Яхниківської шкіл та колектив Лохвицького краєзнавчого музею ім. Григорія Сковороди.

ВИКУВАЛИ МЕТАЛЕВЕ СЕРЦЕ

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – У Всеукраїнському ковальському фестивалі „Металеве серце України“ 24-26 серпня взяли участь десятки ковалів, а також відомий майстер з Голяндії 73-річний Хуб Сенсен, який уже 60 років творить металеві дива і навчає цій справі інших.

Окрасою фестивалю стала виставка робіт з металу, привезених ковалями у Рівне. Кожен з учасників фестивалю виготовив за своєю фантазією також коване серце – подарунок для міста. За словами організаторки фестивалю Ніни Кроки, усі ці сердечка прикрасять велику скульптуру українського серця, яка стане своєрідною маскоткою Рівного.

Вироби ковалів на фестивалі „Металеве серце України“. (Фото: Євген Цимбалюк)

ҐІТАРА З СІРНИКІВ

Олександер Костирко

ЖАШКІВ, Черкаська область. – Майстер з ремону взуття Богдан Сенчук виготовив собі ґітару … з сірників. І не тільки ґітару, а й гармонію та скрипку, на яких теж можна грати. А ще – моделі Ейфелевої вежі в Парижі і трактора.

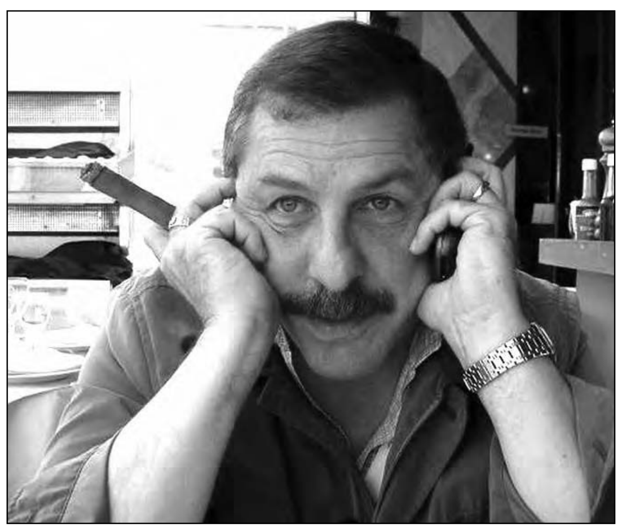
На фото: Богдан Сенчук з саморобною ґітарою.

ЗЕМЛЯК РЯТУЄ ОДЕСЬКУ КІНОСТУДІЮ

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – У 1907 році в місті було знято перший вітчизняний кінофільм, а у 1919 році на базі приватних кінофабрик створено Одеську кінофабрику. Тут починав свою творчу діяльність Олександер Довженко, працювали Данило Демуцький, Іван Кавалерідзе, Юрій Шумський, багато інших видатних майстрів.

Нині найстаріша українська кіностудія переживає не найкращі свої часи. Та несподівано запропонував свої проєкти відродження голівудський продюсер Анатолій Фрадіс, який походить з сім’ї одеських кінематографістів. Сам він в 1979 році еміґрував до США, де став продюсером 23 фільмів голівудського виробництва, а ще 40 стрічок фінансував. Він прибув до Одеси з реальними пропозиціями і грошима. Треба лише привести студію у порядок, відремонтувати павільйони та завезти необхідне обладнання.

Голівудський продюсер Анатолій Фрадіс.

СПОРТ: Володимир Кличко переміг поляка Маріюша Ваха

Абсолютний чемпіон світу у надважкій вазі Володимир Кличко в ніч з 10 на 11 листопада здобув свою 59-ту перемогу у професійному боксі. Він переміг польського боксера Маріюша Ваха, завдавши йому першої поразки в кар’єрі боксера-професіонала, і в такий спосіб відстояв титул чемпіона світу у суперважкій вазі за версіями „IBF-WBO-IBO-WBA“.

Володимир Кличко після бою. (Фото: zik.ua)

Бій тривав усі 12 равндів. В заключному равнді обидва боксери спробували провести нокавтуючі удари, але не судилося. М. Вах навіть завалив В. Кличка на підлогу, але це був заборонений прийом. Глядачі не дочекались нокавту, але бій закінчився видовищною перемогою В. Кличка за точками. М. Вах став дев’ятим боксером, який вистояв проти В. Кличка всі 12 равндів.

Одразу після бою знаменитий кіноактор Сильвестер Сталон піднявся на ринг і привітав В. Кличка з перемогою.

Сам боксер присвятив цей бій своєму покійному тренерові Емануелеві Стюардові, який нещодавно пішов із життя. *(zik.ua)*

Пластуни почали...

(Закінчення зі стор. 9)

опрацювали книжку про едмонтонських пластунів, що відійшли на Вічну ватру; Руті Лисак-Мартинковій – за вміле й точне ведення діловодства станичного скарбника; Ярославові Петрову – за офіційне фотографування станиці; Маркові Тимчакові, що був комендантом юнацького табору і заступником коменданта новацького табору, а також Терені Ільків, Галині Гложик і Оксані Кравець, які працювали на новацькому і юнацькому таборах. Окреме признання висловлено тим, що одержали відзначення на Ювілейній Міжкрайовій Пластовій Зустрічі у Львові – Галині Котович і Зенонові Мартинкову.

Зворушливою хвилиною було присвоєння найвищого юнацького звання пластуна-скоба Іванові Сливинському, яке вручила йому станична, його мати, Анна Сливинська.

20 жовтня відбулися загальні збори станиці, на яких заслухано звіти ради й старшини й вибрано новий провід у такому складі: Станична рада – Орися Олійник, Дарця Васараб-Роланд і Юрій Дитиняк; станичний – Я. Шулякевич, заступник станичного – Маркіян Лазурко, колишня станична – А. Сливинська, писар – Світлана Семенко, скарбник – Адріяна Гарис, господар – З. Мартинків, представник до едмонтонського відділу Конґресу Українців Канади – Юрій Котович. Архів доглядають Н. Цинцар і О. Олійник, крамничка в руках Оксани Мартинович. Виховним сектором керують голова кадри виховників С. Шулякевич (юнацтво) і А. Сливинська (новацтво). Осередок старших пластунів очолює Марко Тимчак, а сеньйорів – М. Лазурко. Пласт-приятом провадить Надя Кушка.

У своєму слові Я. Шулякевич підкреслив, що Пласт щойно закінчив 100 років діяльности і далі відіграє важливу ролю у громадському житті України і діяспори.

Пам'яті Ростислава Доценка

Левко Лук'яненко

24 жовтня помер Ростислав Доценко – відомий літератор, критик, перекладач, літературознавець, лавреат премій ім. Максима Рильського та ім. Миколи Лукаша, учасник українського Руху Опору, політв'язень радянських тюрем і концтаборів (1953-1963).

Народився Р. Доценко 19 квітня 1931 року в Києві і перші 10 років прожив за кількасот метрів від колишнього Інституту шляхетних дівчат, що тоді став розстрільним ізолятором НКВД. У 10-річному віці Р. Доценко був уже свідомим українцем, спілкувався з усіма тільки українською мовою, що було незвично в зросійщеному Києві.

У 1941 році Р. Доценко вперше в житті побачив тризуб і жовто-блакитний прапор, що розвівався над Києвом. Та недовго тривало радісне передчуття свободи. Перебувши тяжкі голодні воєнні і повоєнні часи, що забрали один по одному всіх його рідних, вступив Р. Доценко в 1950 році до Київського університету ім. Тараса Шевченка на філологічний факультет.

Але в лютому 1953 року, звинувачений в „українському буржуазному націоналізмові", разом з однокурсниками Грицьком Волощуком та Миколою Адаменком був засуджений на вісім років та кинутий у табори, де познайомився з провідними діячами українського національно-визвольного руху (назвати хоча б Йосифа Сліпого, з яким в прямому сенсі ділив суху шкоринку), вченими, філософами, мистцями.

У вільні хвилини посилено займався самоосвітою, почав випробовувати себе у художніх перекладах. Разом з побратимами він заснував інтернаціональну „Групу революційних марксистів", яка мала на меті поборювати тоталітарний режим в СРСР, написав програму нової організації. Змовники були викриті, Р. Доценко був засуджений до смертної кари. На його щастя, повіяв перший вітерець „відлиги", і Р. Доценків вирок було замінений на додаткові сім років ув'язнення.

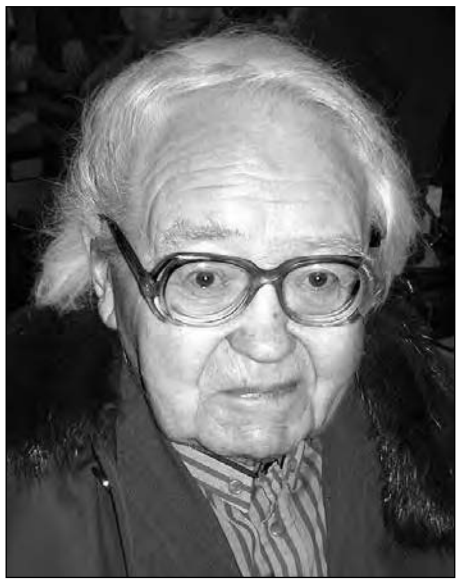
Відсидівши 10 років, Р. Доценко потрапив у київське шістдесятництво, познайомився з Іваном Світличним, Іваном Дзюбою, Ліною Костенко, Аллою Горською та іншими непересічними особистостями. Пощастило відновитись і в університеті, який успішно закінчив 1965 року.

Далі – роки редакторської праці у видавництві „Дніпро", де Р. Доценко підготував чимало перекладних видань українською мовою, серед них і 12-томник Джека Лондона, а також декілька власних книжкових перекладів, зокрема романи Оскара Вайлда, Фенімора Купера, Віліяма Фолкнера, оповідання Марка Твейна, Едґара По.

Статтю „Мовна бистрінь і словникова нетеча" про скрушний стан лексикографії на терені радянської України, вміщену в київському місячнику „Вітчизна", оперативно передрукував український журнал у Лондоні „Визвольний шлях" (ч. 2 за 1967 рік), розпочавши вихід Р. Доценка на еміґрантську орбіту.

На початку 1970-их років у „Дніпрі" згуртувалися опозиціонери-літератори з І. Дзюбою включно, що підтримували тісні зв'язки з „крамольними" Миколою Лукашем та Григорієм Кочуром. Над Р. Доценком та його літературними побратимами нависла загроза арешту. Пішли допити. Після відмови співпрацювати з КҐБ Р. Доценка звільнили з роботи у видавництві та фактично позбавили змоги публікуватись.

Лише через кілька років вдалось Р. Доценкові влаштуватись на роботу у сільськогосподарській бібліотеці. За цей час вимушеного мовчання вдалось Р. Доценкові укласти досі не видані російсько-український та англо-український словники прислів'їв і збірник світової поезії про мову, де самих тільки перекладів було зібрано більше, як зі 100 мов. У ці роки Р. Доценко працював також над перекладами з англомовних літератур. У 1980-их роках, коли з'явилася можливість опублікувати дещо з перекладеного, побачили світ понад 100 творів різних жанрів.

Ростислав Доценко

В останні десятиріччя Р. Доценко особливу увагу приділяв дослідженню українського літературного процесу в XX ст., зокрема творчості репресованих в СРСР авторів, української новелістики та поезії на еміґрації. Плодами роботи в архівах та бібліотеках стали також низка критичних статтей з розмаїтих ділянок культури, історії та політики.

У 1986 році Р. Доценко став членом Спілки письменників України.

Незважаючи на постійні політичні переслідування та неможливість повноцінно творити за радянських часів, Р. Доценко залишив сотні неповторних перекладів найкращих творів світової літератури, десятки критико-аналітичних статтей. Бібліографія його праць перевищує 500 найменувань.

На схилі літ писав Р. Доценко: „Такий же короткий відтинок у часі дарує життєва доля кожному із землян... І яке це щастя, коли бодай дехто з нас еманацією чистоти мистецької та духовної спроможен продовжити своє буття серед людей!". Його твори, дослідження та думки житимуть серед нас та формуватимуть нові покоління українських інтелектуалів.

Левко Лук'яненко – Герой України, багатолітній політв'язень, співтабірник Ростислава Доценка.

Марта Тарнавська написала до „Свободи":

„Я познайомилася з Ростиславом Доценком у вересні 1989 року в Києві в домі мого кузена Любомира Бліхара. Згодом ми зустрічалися в часі моїх відвідин Києва в 1990 і 1995 роках, а тим часом вели широке листування.

Р. Доценко був моїм першим літературним контактом і критиком в Україні, я радилася з Р. Доценком в різних видавничих справах, дуже цінила його поради і критичні уваги, а тому що він, як рідко хто, мав справжнє зацікавлення і розуміння бібліографії, я особливо раділа його дуже вдумливою рецензією у „Всесвіті" на видання, яке я вважаю найважнішою працею свого життя, що її, нажаль, мало знають в Україні – на мою піонерську дослідчу анотовану бібліографію „Ukrainian Literature in English".

Р. Доценко був одружений з Ніною Вірченко, заслуженим математиком України, і був батьком двох доньок. Він помер у Києві 24 жовтня, і це велика втрата для української культури".

Голодомори на Полтавщині...

(Закінчення зі стор. 6)

на 20 відс. В той час, коли частина селян не мала навіть власних домівок, управлінський апарат карав за крадіжку з вже зібраного поля оберемка соломи, жмені зерна чи відра картоплі.

В Полтавській області було створено спеціяльну групу з семи прокурорів, які виїжджали на місця карати за невиконання плянів хлібозаготівель. Було введено карткову систему, згідно з якою робітники отримували від 700 до 400 грамів хліба на добу, а діти й утриманці мали половинну норму.

На початку 1947 року у селах Полтавщини з'явилися тисячі опухлих від недоїдання людей, чимало вмирало від дистрофії. Водночас майже у кожному полтавському селі були створені озброєні групи самооборони для захисту від голодуючих.

Через голод смертність на Полтавщині зросла на 199 відс. Але боротьба з антиукраїнською політикою не вщухала. Як видно з довідки начальника управління Міністерства внутрішніх справ полковника Сараєва про стан боротьби з учасниками підпілля у східніх областях України від 8 жовтня 1953 року, лише у Полтавській області взято на облік 338 підпільників.

За підрахунками дослідника Івана Біласа, в Україні у 1944-1954 роках було зареєстровано 14,424 напади, сутички, акції. З боку більшовиків загинуло близько 55 тис. осіб, з них 30 тис. вояків спецпідрозділів НКВД та війська. Народна пам'ять українців про страшні й суцільні Голодомори на Полтавщині жила в усі часи. Про це писали поети Василь Симоненко, який народився в селі Біївцях на Лубенщині, Михайло Ситник, уродженець київського Василькова, який сам пережив Великий Голод 1933 року.

Моя улюблена Полтавщина, яка, переживши Голодомори 1921, 1932-1933 та 1947 років, все ж дала мені життя та наснагу бути українцем, вдихнула разом з моєю матір'ю Ганною, народженою якраз у голодному 1933 році, українську національну душу. Я та мої діти завжди пам'ятатимемо про страшні трагедії, внаслідок яких були безвинно замордовані мільйони українців, наших братів і сестер.

Лохвиця, Полтавська область

Головна Управа Об'єднання вояків і приятелів Другої Дивізії Української Національної Армії, ділиться сумною вісткою, що 31 жовтня 2012 року, в Гартфорді Конн., відійшов у вічність на 88 -му році життя, акивний член ГУ Об'єднання УНА та грмадський діяч

св. п.

Петро Шагай

нар. у Жукові, Бережанського повіту, Західна Україна.

Покійний залишив у смутку дружину Стефанію, дочку Мирославу з чоловіком, сина Зенона з дружиною, внуків та ближчу і дальшу родину в Україні.

Управа Об'єднаня з членством висловлює Родині глибоке співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Шановні читачі!

Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Редакція

КОРИСТУЙТЕСЯ ЕЛЕКТРОННИМИ АРХІВАМИ

„СВОБОДИ" .... www.svoboda-news.com

„УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА"........... www.ukrweekly.com

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО в США

ділиться сумною вісткою –
15 жовтня 2012 відійшов у вічність
довголітній провідний діяч патріярхального руху

др. Василь Маркусь
27.XII.1922 – 15.X.2012

Відомий науковець та професор університетів в США та Європі, широкого закрою громадський діяч. Професор Маркусь був відданий ідеям Патріярха Йосифа, а отже – патріярхатові УГКЦ та духовності Києво-Візантійської традиції. Ініціятор конференцій і симпозіумів на церковно-релігійні теми, редактор видань і публіцист. Покійний був членом релігійного товариства «Обнова».

Поручаємо Вашим молитвам душу св.п. В. Маркуся.
Вічна йому пам'ять!

Дочкам Таїсі Івашків та Усті, синові Васильковi, онукам Адріяну і Томі, ближчій і дальшій родині складаємо глибоке співчуття.

Колишні вояки
1-ої Української Дивізії
Української Національної Армії
у Філядельфії діляться сумною вісткою з побратимами і громадою, що 1 листопада 2012 року відійшов у вічність активний член нашого товариства

св. п.
д-р ЯРОСЛАВ КАЧАЙ

народжений 9 вересня 1921 року в селі Чорнокінці Малі, біля міста Чорткова в Галичині, Західня Україна.

Став вояком Дивізії „Галичина", 1-ої УД УНА, брав участь в її боях проти червоних партизан на Словаччині, Юґославії і на фронті біля Фельдбаху в Австрії. По капітуляції Німеччини, звільнений з американського полону в Авербаху, вступив на університет при організації УНРА в Мінхені, де закінчив студії економії докторатом. В 1951 році емігрував до Америки, доповнив студії з спектроскопії та працював по професії до відходу на пенсію.

У Філядельфії працював активно, як член Станиці Братства та член її управи, а також впродовж довгих років як адміністратор Суспільної Служби Комбатантів в ЗСА. Був членом Крайової Управи Братства 1-ої УД УНА в ЗСА.

Похоронні відправи відбулися в четвер, 8 листопада в церкві Благовіщення Пречистої Діви Марії в Мельровз Парку, а відтак тіло було поховане на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі, Па.

Дружині пані Вірі, дочці д-р Марті з родиною, синові Романові з родиною, синові Маркіянові та родині в Україні, його побратими складаюь вислови щиросердечного співчуття.

Кол. вояки 1-ої УД УНА
у Філядельфії

Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці
повідомляє своїх членів та громаду, що 12 листопада 2012 р. відійшов з цього світу дійсний член НТШ-А

св. п.
д-р Іван Коропецький

економіст, педагог,
іноземний член Національної Академії Наук України з 1992 р.
Президент Міжнародньої Української Економічної Асоціації

Народжений 26 червня 1921 р. в с. Струшгів Товмацького повіту, в Галичині

Навчався в Українському Вільному Університеті, 1950-51 рр.
Нью-Иоркському Університеті, 1957 р.
Докторат у Колюмбійському університеті, 1964 р.
Викладав у коледжах та університетах, зокрема в Університеті Темпл, в якому обіймав посаду Голови Економічного Департаменту.

Автор наукових праць:
"Location Problems of Soviet Industry Before WWII: The Case of the Ukraine" (1971)
"Development in the Shadow: Studies in Ukrainian Economics" (1989) "
Дещо про минуле, недавнє та сучасне української економіки" (1995)
"Вибрані економічні праці" (1998)

Рідним складаємо співчуття.

Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці

Ділимося сумною вісткою, що 16 листопада 2012 року відійшла у Божу вічність на 95-му році життя наша найдорожча Мама, Бабуся, Прабабуся і Тета

св. п.
Іванна Мачай
з дому Домбровська

нар. 2 вересня 1917 року в с. Слобідка Струсівська, коло Теребовлі.

І. Мачай була активна українська громадянка, палка патріотка, членка 1-го відділу СУА, членка парафії Покрови Пречистої Діви Марії в Озон-Парку, Н. Й. та парафії св. Юра в Ню-Йорку. Її патріотизм та любов до рідної мови та рідного краю були центральною темою її життя. Своїм часом та пожертвами підтримувала українську молодь у Пласті, Українському Музичному Інституті, рідній школі, рідній церкві та інших українських громадських, наукових і культурних організаціях.

Панахида відбудеться в п'ятницю, 23 листопада, в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

Похоронні відправи відбудуться в суботу, 24 листопада, в Українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі Mt. Olivet, Maspeth, N.Y.

Залишилися у глибокому смутку:

діти - Тетяна з чоловіком Томою
- Тарас з дружиною Мюрієл
- Олег з дружиною Надією
- Марта з чоловіком Кіньґом

внуки - Христофор з родиною
- Марко з родиною
- Данило, Павло, Лесик, Тася, Бібі й Юліянка

правнуки - Michelle, Scott, Sheylin, Owen, Luke

племінники з родин: Метелля, Сташевський, Капуста, Білинський, Брацюн, Тустанівський, Обуховський, Музика, Стецько, Федьків і Гумницькі

Ближча і дальша родина в США, Канаді й Україні.

Замість квітів, бажаючі можуть складати пожертви в пам'ять Покійної на Стипендійний фонд при СУА, Український Музей в Ню-Йорку або на Українську католицьку церкву Покрови Пречистої Діви Марії в Озон-Парку, Н. Й.

Вічна Їй пам'ять!